

บทนำ

2006 Canadian Figure Skating Championships
การแข่งขันไอซ์สเกตระดับประเทศแคนาดา ปี ๒๐๐๖

ภายในห้องแต่งตัว หญิงสาวร่างสูงโปร่งกำลังนั่งก้มหน้านิ่ง อธิษฐานในใจ เธอพยายามควบคุมความตื่นเต้นภายในอกด้วยความยากลำบาก แม้จะใส่หูฟังเพื่อปิดกั้นเสียงด้านนอก แต่หัวใจก็เชื่อว่าเธอจะฟังง่าย ๆ มันคอยเตือนรัวอยู่ร่ำไป จนต้องตัดสินใจเดินเข้าไปนั่งหลบอยู่ในมุมด้านหลัง ล็อกเกอร์ หลังจากลงไปซ้อมอบอุ่นร่างกายเมื่อครู่ตามตาราง จากนั้น การแข่งขันในชุดต่อไปก็เริ่มต้น

เธอก้มหน้าอธิษฐานขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ว่าอย่าได้ทำผิดพลาดเลย ขอให้ทำทุกอย่างตามที่ฝึกมาอย่างมีสมาธิที่สุด เท่านั้น ทุกอย่างก็จะราบรื่น...เมื่อตำแหน่งที่หนึ่งนั้นไม่ได้อยู่ไกลเกินเอื้อมเลย

“นี่รา ไปกันเถอะ” คนที่เดินเข้ามาไม่เรียกเปล่า ยังเขย่าไหล่ของเธอเบาๆ ด้วย นีราเงยหน้าขึ้นมองคอนเนอร์ในชุดทรัมเป็ตดำเสื้อมระยับ

ที่ออกแบบมาให้เข้ากับชุดของเธออย่างงดงาม เธอลุกขึ้นยืน ดึงหูฟังออก เก็บใส่ในล็อกเกอร์และล็อกไว้ ก่อนจะหันมากอดเขาแน่น

“ขอให้เราผ่านพ้นไปได้ด้วยดีด้วยเถิด” เธอกระซิบแนบปากแฟนหนุ่ม ผู้มีอายุมากกว่าเธอสองปี เขาเป็นคู่แข่งมาตั้งแต่เธออายุสิบสอง จนกระทั่งบัดนี้ก็เปิดปีเข้าแล้ว

“เราฝึกซ้อมกันมาอย่างหนัก รับรองว่าจะต้องผ่านฉลุย”

“แต่คู่แข่งของเราน่ากลัวเหลือเกิน แต่ละคนฝีมือร้ายกาจทั้งนั้น” เธอยังหัวน

“นี่เราไม่เคยกลัวอะไรไม่ใช้รี คราวนี้ก็เหมือนกัน ถ้าผ่านพ้นคราวนี้ไปแล้ว เราก็จะเข้าสู่ระดับนานาชาติ และไปจนถึงโอลิมปิก”

มือใหญ่กุมแก้มที่บิดบิลัซซอนไว้จนเข้ม ไม่กล้าแตะต้องเธอมากนัก ด้วยเกรงเครื่องสำอางและผมที่มวยไว้อย่างดีจะหลุดลุ่ย

“ขอให้ผ่านพ้นวันนี้ไปได้ก่อนเถอะละ ต่อนั้นฉันเครียดจนทำอะไรไม่ถูกแล้ว”

นীরามองใบหน้าหล่อเหลา เก๋โยงเกลาแทบไม่ต่างจากใบหน้าของผู้หญิง แล้วลูบแก้มเขาเบาๆ ทั้งสองประสานสายตากันนิ่ง ก่อนที่คอนเนอร์จะค่อยๆ ลดริมฝีปากลงมาจูบเธออย่างอ่อนโยน เป็นจูบที่มอบกำลังใจให้เธอเป็นอย่างดี

“เฮ้... นีรา คอนเนอร์”

เสียงดูๆ ดังขึ้น ทำให้ทั้งสองต้องผละจากกัน แล้วหันไปยิ้มให้โจนส์ โคซของทั้งสอง

“นีราเติมลิปเร้ว อะไรกันนี่คอนเนอร์ จะแข่งอยู่แล้ว มาทำแบบนี้เดี๋ยวนีราต้องเสียเวลาแต่งหน้าใหม่หรรอก”

คอนเนอร์ยิ้มเก๋ๆ ให้มารดา ก่อนจะหันไปบอกคู่แข่ง

“ฉันผมออกไปรอข้างนอกนะ ไม่ต้องกลัว ผมเชื่อว่าคุณทำได้”

“ละ” นีราตอบ แล้วรีบเปิดล็อกเกอร์เติมลิปสติกอย่างเร่งด่วน

เพราะโคชกำลังจับตามองอยู่ พอปิดประตูล็อกเกอร์ โจนส์ก็บอก

“ไม่น่าปล่อยให้คอนเนอร์ทำรุ่มร่ามแบบนี้ ไป รีบไปเร็วๆ เขากำลังจะเรียกแล้ว”

“ค่ะๆ” เธอออกวิ่งพร้อมรองเท้าสเกตที่มีการ์ดป้องกันเอาไว้แล้ว หลังสำรวจชุดและใบหน้า ทรงผม กับกระจกบานใหญ่ว่าเรียบร้อยดี จนกระทั่งตามคอนเนอร์ทันตรงโถงจะถึงทางออก มือเล็กสอดเข้าไปในมือใหญ่ ให้ความอบอุ่นและมั่นใจแก่กันและกัน เสียงปรบมือลั่นห้อง ให้ความมั่นใจของเธอลดลงอีกนิดหน่อย เมื่อคิดว่าคู่ก่อนหน้าอาจจะทำคะแนนได้ดี จนกลายเป็นภาระของเธอที่ต้องแบกรับ

“นี่รา เวลาคอนเนอร์ยกตัว จะต้องแอ่นหลังให้มากที่สุดนะ เข้าใจไหม แล้วตัวต้องนิ่ง นับหนึ่งถึงสามในใจ อย่าให้พลาดแม้แต่หนึ่งเดียว ไม่งั้นคอนเนอร์จะลำบากถ้าผิดจังหวะ” โจนส์ที่ยืนอยู่ด้านหลังกระซิบเตือน

“ค่ะ” เธอพิมพ์รับ แต่ใจอดคิดไม่ได้ว่า โคชช่างรักบุตรชายเหลือเกิน ไม่ว่าจะเกิดความผิดพลาดอะไรขึ้น ก็มักจะโทษเธอไว้ก่อน และโทษมากกว่าคอนเนอร์เสียอีก กระนั้นเธอก็ต้องพยายามทำใจ เพราะคิดว่าคนเป็นแม่ย่อมรักลูกมากกว่าคนอื่นอยู่แล้วเป็นเรื่องปกติ อีกทั้งเธอก็ยังมีความเกรงใจโคชมาแต่ไหนแต่ไร เรียกว่าตั้งแต่เด็กๆ ก็ว่าได้

เพราะกว่าโคชจะเลือกเธอให้มาคู่กับคอนเนอร์ ก็ต้องผ่านการฝึกซ้อมจนเลือดตาแทบกระเด็น กว่าจะเอาชนะเด็กสาวคนอื่นๆ ที่เป็นลูกศิษย์ร่วมรุ่นมาได้ ด้วยผู้ชายที่เล่นฟิกเกอร์สเกตนั้นมีน้อยเต็มที แถมคอนเนอร์ยังเป็นบุตรชายของอดีตนักกีฬาสเกตน้ำแข็งระดับชาติอย่างโจนส์ ดังนั้นจึงมีฝีมือการเล่นที่โดดเด่นมาแต่เล็ก หากใครได้เป็นคู่ ก็ย่อมมีโอกาสก้าวไปถึงระดับชาติได้อย่างไม่ยากเย็น

ตลอดแปดปีที่ผ่านมาเธอจึงให้ความเกรงใจโจนส์มาตลอด ไม่เคยมีปากเสียง เพียงเพราะอยากจะก้าวมาถึงจุดนี้

“เอละ” คอนเนอร์พิมพ์ข้างกาย “ได้เวลาแล้ว”

เธอสอดมือประสานกับแฟนหนุ่ม แล้วก้าวลงไปบนลานน้ำแข็งเมื่อ ลื่นเสียงประกาศชื่อของเธอกับคอนเนอร์ หนุ่มสาวกรีตกรายอย่างสง่างาม ไปบนน้ำแข็งที่ไหลลื่นและเย็นเฉียบ ยกมือโบกและโค้งให้แก่ผู้ชมรอบสนาม ก่อนจะตั้งท่าเตรียมพร้อม

นัราหายใจเข้าลึกเป็นครั้งสุดท้าย คลี่ยิ้มหวานที่สุดเท่าที่จะทำได้ ปิดกั้นผู้ชมและแสงไฟรอบกายลงทั้งหมด จดจ่อสมาธิอยู่แค่ลานน้ำแข็ง กับคอนเนอร์ ผู้ชายที่เธอรักเท่านั้น พอเสียงกลองเริ่มตั้น เธอก็เริ่มขยับ แขนและขาตาม รู้ลึกชินกับเพลง และทำไปตามสัญญาตาด้วยฝีกซ้อม มาแล้วนับร้อยๆ ครั้ง

ลื่นเสียงกลอง เพลงก็เปลี่ยนเป็นดังเร้าใจ เธอพุ่งเข้าหาคอนเนอร์ เพื่อเริ่มต้นจังหวะคู่ไปพร้อมกัน การเต้นคู่ หัวใจสำคัญคือความพร้อมเพรียง ประหนึ่งเธอกับคอนเนอร์เป็นคนคนเดียวกัน มีหัวใจดวงเดียวกัน ซึ่งโชคดี ที่เธอมีรูปร่างบางและไม่สูงมากอย่างผู้หญิงแคนาดาทั่วไป อันเป็นผลมาจาก สายเลือดไทยที่มีอยู่ครึ่งหนึ่งในตัว ด้วยมารดาเป็นคนตัวเล็ก พอมิลูก จึงตัวไม่ค่อยสูงกันสักคน กระนั้นเธอก็ยังมีความสูงถึงห้าฟุตห้านิ้ว แต่ยังคงตัวเล็กไปถนัดตาถ้าเทียบกับคอนเนอร์ที่มีความสูงถึงหกฟุตสองนิ้ว

ว่า นั่นคือเหตุผลหนึ่งที่โจนส์เลือกเธอ เพราะคอนเนอร์จะได้ ไม่ต้องรับน้ำหนักตัวฝ่ายหญิงมากนัก เวลาหมุนหรือโยนก็จะง่ายหน่อย อีกทั้งเธอมีแววว่ามีพรสวรรค์มาตั้งแต่เด็กๆ พอได้มาจับคู่กับคอนเนอร์ รัศมีก็เปล่งประกายเจิดจรัส

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ทั้งคู่แสดงให้เห็นถึงความเข้าหากัน อย่างงดงาม และชนะการแข่งขันสนามแล้วสนามเล่าตั้งแต่ระดับพรีลิมินารี (Preliminary) และค่อยๆ เลื่อนขึ้นมาจนถึงระดับโกลด์^๑ และมาถึง การแข่งขันระดับสูงสุดของประเทศในที่สุด

ใบหน้าของนัรายังยิ้มแย้มเมื่อเธอย่อเข่าลงเพื่อเตรียมพร้อมจะ กระโดด พอคอนเนอร์ออกแรงดึง ร่างของเธอก็ถูกส่งออกไปลอยกลาง

อากาศ เธอใช้แรงส่งหมุนตัวถึงสามรอบครึ่งแล้วปล่อยเท้าลงแตะพื้นน้ำแข็งอย่างงดงาม เรียกเสียงปรบมือได้รอบสนาม แต่การเก็บคะแนนยังดำเนินต่อไป นี่เป็นเพียงแค่ทำบั้งค้ำท่าแรกเท่านั้น เสียงเพลงยิ่งโหมดังเร้าใจ เธอกับคอนเนอร์กระโดดหมุนตัวสามรอบพร้อมกันสองครั้ง ตามด้วยท่ายกขาข้างขวาขึ้นในระดับความสูงและองศาที่เท่ากันอย่างพร้อมเพรียงทุกอย่างสอดคล้องประสานกันอย่างลงตัว ตามมาด้วยท่าที่เขาจะต้องจับเอวของเธอยกขึ้นสูง และสเกตไปเป็นระยะทางช่วงหนึ่ง เธอจึงต้องแอ่นตัวให้สูง โด่งดงามอย่างที่โค้ชต้องการ แล้วก่อนที่เขาจะจับเธอพาดบ่าและหมุนตัวอีกครั้ง พอเท้าแตะลงบนพื้น เขาก็โอบเอวเธอไว้ ก่อนจะหมุนเธอไปรอบๆ จับมือของเธอยึดจนสุด นีราเอียงศีรษะลงในองศาที่แคบจนมวดยผมแทบจะติดพื้น เมื่อเขาเหวี่ยงเธอไปเป็นวงกลม เป็นท่าที่สวยงามและเรียกเสียงปรบมือได้อีกครั้งเมื่อเขายกตัวเธอขึ้นสูงเหนือศีรษะ เธอกางขาออกเป็นมุมกว้าง จับมือของเขาแค่มือเดียว แสดงถึงพลังแขนของทั้งคู่ที่ฝ่ายชายยกตัวเธอลอยอยู่กลางอากาศได้นาน และเธอเองก็ใช้มือเดียวในการทรงตัว

ใกล้จบเพลง เสียงกลองและเพลงบรรเลงออร์เคสตราค่อยๆ แผ่ว

^๑ การแข่งขันสเกตน้ำแข็งของ Skate Canada จะแบ่งเป็นประเภท ชาย หญิง คู่ และเดี่ยว แต่ละประเภทก็จะแบ่งเป็นหลายระดับตั้งแต่ Preliminary- Junior Bronze-Senior Bronze-Junior Silver -Senior Silver และ Gold หรือจะเลือกแข่งขันใน Skate Canada Competitive Program ตั้งแต่ระดับ Sectional-Skate Canada Challenge จนถึงระดับ Canadian Championships ซึ่งแต่ละระดับยังแบ่งออกเป็นรุ่น Pre - Novice - Novice - Junior - Senior หลังการแข่งขันระดับแชมป์เปี้ยนชิพแล้วคณะกรรมการก็จะเลือกนักกีฬาเป็นตัวแทนของประเทศส่งไปแข่งขันระดับโลก นักกีฬาที่มุ่งหน้ามาทางสายนี้ หลังเลิกเป็นนักกีฬาแล้วก็จะไปเป็นคณะกรรมการรุ่นต่อไป บ้างก็เป็นโค้ช ผู้เชี่ยวชาญด้านเก็บข้อมูลสถิติ หรือผู้ควบคุมเทคนิคออกแบบท่าต่างๆ

ลงไปกลายเป็นอ่อนหวาน เชื่องช้าจนแทบจะเรียกว่าอ้อยอิ่ง ให้ทั้งสอง
ได้วาดแขนและขาอ่อนช้อยพร้อมกันอีกครั้ง ก่อนจะกอดกระหวัดเกี่ยว
เอวกันหมุนตัวติดต่อกันหลายท่า จนกระทั่งเพลงค่อยๆ หดุดลง เธอก็
หมุนตัวเข้าสู่อ้อมกอดของเขา แล้วแอ่นหลังยกมือขึ้นโอบรอบลำคอของ
คอนเนอร์ที่โน้มตัวลงมาจนจมูกแทบจกดกับใบหน้าของเธอ จนกระทั่ง
เพลงจบลง

นักรายังคงค้างอยู่ในท่านั้นอีกหลายวินาที จนเสียงปรบมือดังก้อง
สนาม คอนเนอร์ดึงเธอให้ลุกขึ้นยืน แล้วโฉบไปรอบสนามทั้งสี่ทิศ ก่อนจะ
จูงมือกันกลับไปยังข้างสนาม โจนส์สวมกอดคอนเนอร์ก่อนเป็นอันดับแรก
ชมว่าเขาทำได้ดีแล้ว ก่อนจะกอดให้กำลังใจเธอเช่นกัน เลื้อยกันหนาวถูก
ยื่นมาให้พร้อมกับผ้าขนหนูระหว่างที่ทั้งสองนั่งรอฟังผลจากคณะกรรมการ
เธอยกผ้าขึ้นปิดหน้าด้วยความหวาดหวั่น เพราะได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างที่
คิดว่าดีที่สุด และไม่มีข้อผิดพลาดใดๆ แล้ว นับแต่นั้นก็เหลือแต่การพิจารณา
ของคณะกรรมการเท่านั้น นับแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป อนาคตของเธอจะเป็น
เช่นไร ก็ขึ้นอยู่กับ การตัดสินชี้ชะตาในครั้งนี้

เธอหลับตาปีเมื่อคะแนนของกรรมการออกมาทีละคน ตามด้วย
คะแนนรวม เสียงโห่ดังกึกก้อง คอนเนอร์ที่นั่งข้างเธอลุกขึ้นกระโดด
ตัวลอย แล้วหันมาเขย่าไหล่เธออย่างแรง

“ได้ยืนไหมนึรา เราได้ที่หนึ่ง เราชนะแล้ว เราชนะแล้ว!”

นัราลุกขึ้นอย่างงงๆ เมื่อใครต่อใครไม่รู้เผลอเข้ามาสวมกอด ทุกอย่าง
รอบตัวยังอื้ออึงฟังไม่ได้ศัพท์ไปหมด หูได้ยิน แต่สมองไม่ยอมประมวล
เรื่องราวใดๆ ทั้งสิ้น

คอนเนอร์หันมากอดเธอบ้าง เขาหอมแก้มเธอทั้งสองข้าง แล้ว
กอดแน่นชั่วชีวิตใจ

“ขอบคุณมากนึรา ขอบคุณที่ทำให้ผมมีวันนี้”

น้ำตาแห่งความยินดีไหลรินไม่รู้ตัว เธอสะอื้นเบาๆ กอดตอบเขา

แน่น

“ขอบคุณมากค่ะคอนเนอร์ ขอบคุณอย่างที่สุด”

วินาทีนั้น ความสำเร็จจู่แวลงแทบเท้าเธอ อนาคตถูกไปรยด้วย กลีบกุหลาบนับล้านๆ กลีบ มองเห็นเส้นทางรุ่งโรจน์ที่ทอดยาวไกลไปข้างหน้าจนสุดลูกหูลูกตา และความคิดของเธอก็ถูกตอกย้ำด้วยเหรียญทอง ซึ่งคล้องลงมานับศีรษะทาบบนทรวงอก มือเล็กกำโลหะสีทองเย็นๆ ด้วยความตื่นตันใจ น้ำตายังคลอหน่วยเมื่อสบตาบิดา มารดา และน้องชาย ที่ยื่นให้กำลังใจอยู่ท่ามกลางฝูงชน หลายปีที่ผ่านมา มารดาคอยขับรถรับส่งเธอไปฝึกซ้อมและลงแข่งในสนามต่างๆ ทั่วประเทศอย่างไม่เห็นเหน็ดเหนื่อย ในวันนี้เธอทำให้ท่านได้ภาคภูมิใจ รวมไปถึงบิดาที่คอยสนับสนุนและคอยดูแลอยู่ห่างๆ ด้วย

รอยยิ้มประดับอยู่บนใบหน้าของนいらตลอดคำคั้นนั้น จนกระทั่งงานเลี้ยงฉลองความสำเร็จจบลง หลังกลับจากงานเลี้ยง เธอก็ยังชื่นชมเหรียญทองอีกครั้งแล้วครั้งเล่า คิดว่าเหรียญทองต่อไปจะเป็นเหรียญจากการแข่งขันระดับโลก และอาจจะรวมไปถึงโอลิมปิกในท้ายที่สุดถ้าเธอยังสามารถแสดงผลงานได้ยอดเยี่ยมเช่นนี้อย่างต่อเนื่อง

นいらอาบน้ำในตอนกลางดึกอย่างสบายอารมณ์ ใจก็คิดไปถึงแฟนหนุ่มที่เธอรักจนหมดหัวใจมาตลอดหลายปี ชายที่เธอตั้งใจจะแต่งงานและใช้ชีวิตคู่ด้วยกันไปจนแก่เฒ่า ทั้งสองตั้งใจจะดำเนินรอยตามโจนส์ ด้วยการเป็นโค้ชสอนเด็กรุ่นใหม่ต่อไป ช่วยสานฝันให้เด็กๆ ได้ก้าวไปสู่การเป็นนักสเกตที่ประสบความสำเร็จในอนาคต

และคำคั้นนี้จะเป็นคำคั้นพิเศษที่สุดสำหรับทั้งสอง หลังจากสัญญากันมาเนิ่นนานแล้วว่าถึงเวลาเสียทีที่ทั้งสองจะตกเป็นของกันและกัน

คอนเนอร์หายตัวไปจากห้องจัดเลี้ยงตั้งแต่กลางงาน เธอตามหาเขาไม่เจออีกเลย ก็คิดว่าเขาคงออกไปธุระข้างนอกกับโจนส์ จนกระทั่งเธอต้องกลับโรงแรมพร้อมครอบครัว หากเธอคิดว่าคอนเนอร์คงไม่ลืม

คำสัญญาที่น่า่ายๆ แน่ ถ้าเขากลับมาเมื่อไหร่ ก็คงจะมาหาเธอที่ห้องเพราะ เธอให้ศิษย์การ์ดกับเขาไปแล้วในงานเลี้ยงฉลองตอนหัวค่ำ

นี่เราเลือกชุดนอนที่เตรียมไว้ เป็นชุดที่เธอหวังว่าจะได้ใช้ในคำคืนแห่งความสำเร็จของทั้งสอง ถือเป็นรางวัลแห่งความพากเพียร และความรักที่ปมเพาะมาตลอดหลายปีก็ถึงเวลาสุกงอมอย่างเต็มที่แล้ว

เวลาผ่านไป เธอก็ชักไม่สบายใจ เพราะเห็นเวลาล่วงเข้าวันใหม่ไปเกือบครึ่งชั่วโมงแล้ว จึงตัดสินใจโทร. เข้ามือถือของคอนเนอร์ แต่กลับพบว่าสายไม่ว่าง จึงต้องวางไป แล้วโทร. ไปใหม่อีกครั้งในอีกสิบนาทีต่อมา ก็ยังเป็นเหมือนเดิม...

คนรอคอยเริ่มกระวนกระวายใจ จนกระทั่งหนึ่งนาฬิกาของวันใหม่ เธอก็ได้รับโทรศัพท์จากคอนเนอร์

“ที่รัก ผมกำลังจะไปหานะ”

“คอนเนอร์ จันโทร. ไปหาคุณตั้งหลายครั้ง แต่สายไม่ว่าง มีธุระด่วนหรือเปล่าคะ”

“อ้อ คุณกับพ่อนะ ต้องขอโทษด้วย เตียวผมจะขึ้นไปหาคุณนะ” เสียงของเขายังคงอ่อนโยนเหมือนตลอดหลายปีที่ผ่านมา

“ค่ะ...” เธอตอบอายๆ แม้จะเตรียมใจไว้แล้ว แต่พอถึงเวลาเข้าจริงๆ ก็ชักเขินขึ้นมาเหมือนกัน

“แต่ที่รัก...”

“อะไรคะ”

“ผมขออะไรอย่างหนึ่งได้ไหม”

“อะไรเหรอคะ”

“ผมมีเซอร์ไพรส์ ผมอยากให้คุณดับไฟทุกดวงในห้องนอน และปิดม่านก่อนนะจ๊ะ”

“เซอร์ไพรส์?” นี่เราหัวเราะเบาๆ “แหม...คุณนี่...” เธอบนไปไม่ได้จริงจังนัก ในใจยังแอบหวังด้วยซ้ำว่า เขาอาจอยากจะทำเซอร์ไพรส์ด้วย

การขอมันเธอเอาไว้ก่อน จนกว่าจะเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้วค่อย
แต่งงานกัน “...ก็ได้ค่ะ แคเปิดไฟกับมานั่งใช้ไหมคะ”

“แค่นั้นแหละครับ เอาละ อีกห้านาทีเจอกัน”

นี่ราวกับโทรศัพท์ไปด้วยใจที่เต้นโครมคราม ตื่นเต้นไม่ยิ่งหย่อน
ไปกว่าตอนที่ขึ้นไปรับเหรียญทอง แต่ครั้งนี้มันคือเหรียญทองชีวิต ที่เธอ
คิดว่าได้เลือกคอนเนอร์ผู้แสนสุภาพอ่อนโยนและรักเธอยิ่งมาเป็นผู้นำชีวิต
ของเธอในอนาคต

เธอลุกไปปิดไฟรอบห้อง แล้วกลับมานอนรอนเตียงอย่างกระวน-
กระวายใจ ห้านาทีตรง ก็มีเสียงคลิกเบาๆ ที่ประตู แล้วเงาร่างสูงก็ก้าว
เข้ามาเสียบๆ

“คอนเนอร์” เธอกระซิบเรียก

“หืม...”

กลิ่นน้ำหอมและน้ำยาโกนหนวดที่เธอใช้ประจำรวรินเข้ามาในจมูก
แสงไฟสลัวจากด้านนอกส่องให้เห็นเงาหน้าด้านข้างของเขานิดๆ ก่อนจะ
ขยับห่างไปจากแสงไฟ แล้วเขาก็เริ่มต้นถอดเสื้อผ้าออก

นี่ราหลับตาเมื่อเตียงยวบลงไป เธอยื่นมือแตะลงบนไหล่ที่แข็งเกร็ง
อย่างหนักกีฬาของเขา กอดร่างที่คุ้นเคยไว้แนบอก ก่อนกระซิบบอก

“ฉันรักคุณค่ะคอนเนอร์”

เขานิ่งงาตอบไม่ได้ศัพท์จากริมฝีปากที่ซุกซบลงข้างแก้มและผิวนวล
ตรงลำคอ เธอหลับตาลงอีกครั้ง...แล้วปล่อยให้เขาเป็นผู้สอนประสบการณ์
ครั้งแรกของความเป็นสาวให้แก่เธอ...

๑

เมืองเคโลนา ประเทศแคนาดา ปี ๒๐๑๒

เส้นทางชีวิตของนัรามิได้โรยด้วยดอกกุหลาบอย่างที่เคยคิด เพราะเธอไม่ได้มีโอกาสไปแข่งขันระดับนานาชาติอย่างที่ตั้งใจ หลังจากพบว่าตนเองตั้งครรภ์หลังจากคำคืนนั้น อนาคตก็พังครืน...

นัรามิเปิดประตูเข้าไปในอาคารหลังใหญ่ อันเป็นสถานที่ฝึกซ้อมฮอกกี้ และไอซ์สเกตของเมือง ซึ่งจะแบ่งเวลาเรียนต่างระดับกันไป เวลานั้นบุตรชายของเธอวิ่งนำหน้าเข้าไปแล้วเพราะกำลังตื่นเต้นทุกครั้งทีถึงเวลาเรียน ปล่อยให้มารดาลากกระเป๋าไปโต๊ะซึ่งบรรจุอุปกรณ์ทั้งการ์ด หมวกกันน็อก ไม้ฮอกกี้ และรองเท้าตามเข้าไป กระนั้นเด็กน้อยก็ยังลงไปบนน้ำแข็งไม่ได้ อยู่ดี เพราะต้องแต่งตัวให้เสร็จจึงจะลงซ้อมได้

“เร็วๆ หน่อยสิครับแม่ เขาลงไปบนไอซ์กันแล้ว” ร่างอ้วนแต่แข็งแรง กระโดดหย็อยๆ กวักมือเรียกเธอที่ถูกล่ามว่าหาว่าเดินช้าไม่ทันใจ

“ยังไม่ถึงเวลาเลย จะลงได้ยังไง” เธอบนพื้มพำพลงอ้าปากหา

หวอด หลังกลับจากมหาวิทยาลัย เธอก็รับบุตรชายจากบ้านของมารดา มาเรียนชอกกี เรียนเสร็จก็ยังไม่กลับไม่ได้ เพราะต้องสอนเด็กเล่นสเกต อันเป็นรายได้หลักของเธออีกสองชั่วโมง ถึงจะสามารถกลับไปพักได้

แม่เด็กชายเคนจะเล่นที่โรงเรียนมาตลอดทั้งวัน และไปวิ่งเล่นต่อที่บ้านของคุณตาคุณยายอีกหลายชั่วโมง แต่พลังงานยังไม่หมด ยังออกวิ่งไปรอบๆ แล้วกลับมานั่งรอที่โต๊ะยาวเพื่อให้มารดาเปลี่ยนรองเท้าให้ หนูน้อยรู้สึกวามารดาช่างซักซ้าเหลือเกิน ไม่ทันใจเอาเสียเลย

“แม่ครับ เดี่ยวเราไปซื้อโปรสเตอร์กันนะครับ วันนี้คุณตาเปิดชอกกีให้ผมดูเกมเมื่อปีที่แล้ว ผมชอบ ไทเลอร์ สก็อตต์ มาก ผมอยากได้รูปของเขามาติดห้อง คุณตาบอกว่ามันจะทำให้ผมขยันฝึกมากขึ้น โตขึ้นมา ก็จะได้เก่งๆ เหมือนเขา”

นึรากลอกตา คิดถึงบิดาที่เปิดการแข่งขันชอกกีให้หลานดู ถือว่าดูได้ทั้งตาและหลาน จะได้ไม่ต้องมาคอยวิ่งไล่จับเจ้าตัวอ้วนจอมซน เรียกว่ารู้เคล็ดลับจับเจ้าตัวอ้วนให้อยู่หมัดได้ดีที่สุดด้วยวิธีนี้

“เดี๋ยวแม่ต้องสอนสเกตต่อ เอาไว้วันหลังดีไหมจ๊ะ” เธอต่อรองอยากจะขับรถกลับไปพักผ่อนมากกว่า

“ไปวันนี้ไม่ได้หรอกฮะ ผมจะขยันซ้อมน้ำ แล้วผมก็ทำการบ้านเสร็จหมดแล้วด้วย” เด็กน้อยต่อรองตามแบบฉบับของเขา ตั้งแต่อยู่ในฐานะซิงเกิลมอม เลี้ยงลูกมาตามลำพัง เคนไม่เคยสร้างปัญหาให้เธอมาตั้งแต่แรกคลอดแล้ว ไม่เคยเจ็บไข้ได้ป่วยหนักๆ นอกจากไข้หวัด ตัวร้อนตามประสาเด็ก โตขึ้นมาก็เข้าใจว่าแม่เหนื่อย เรียนไปด้วยทำงานไปด้วย จึงอยู่กับคุณตาคุณยายและน้ำชายได้โดยไม่อแง ซึ่งทั้งสามก็สอนให้เด็กชายรู้หน้าที่ของตนเองเพื่อจะได้ไม่สร้างภาระให้แก่เธอ พออยู่กับแม่ก็มักจะอ้างว่าอ่านหนังสือเสร็จแล้ว ทำการบ้านเสร็จแล้ว ทำให้เธอปฏิเสธไม่ได้สักที

“นะครับแม่ ผมอยากได้รูปของไทเลอร์ ตาบอกว่าทีมแอลเอคิงส์

เล่นได้ดีมาก เอาชนะแวนคูเวอร์คานักไปตั้งแตรอบแรก นะครับ ผมอยาก
ได้รูปของเขากับทีมคิงส์ ต่อไปผมจะได้เก่งๆ อย่างเขา”

เจ้าตัวอ้วนส่งเสียงออดอ้อนจนคนเป็นแม่ทรบเร้าไม่ไหว

“ตกลงจะตกลง เอาเป็นว่าตั้งใจฝึกซ้อมให้ดีก็แล้วกัน พอแม่สอน
เสร็จ จะพาไปส่ง”

เด็กชายกระโดดตัวลอย ทั้งที่ใส่การ์ดหนักไปทั้งตัวแต่ก็ยังกระโดด
ขึ้นไหว เคนตัวจ้ำม่ำ มีโครงร่างใหญ่เหมือนบิดา และในอนาคตก็คงจะ
มีรูปร่างใหญ่โตไม่แพ้กัน

“เข้าไปได้แล้วเจ้าตัวอ้วน” เธอติลลงบนหมวกกันน็อกเบาๆ เด็กชาย
คว่ำไม้แล้ววิ่งตามเพื่อนในกลุ่มเดียวกันเข้าไปซ้อมในสนาม เขาลงเรียน
ถึงสี่ปดห้ละสี่วัน ทั้งฝึกวง ฝึกตีพัก^๒ และสารพัดที่เธอไม่ได้รู้รายละเอียด
ทั้งหมดเพราะไม่ได้เชี่ยวชาญกีฬานี้เหมือนตา ที่คอยสอนและส่งเสริม
หลานชายให้เล่นกีฬาชนิดนี้ เธอจะมาส่งเคนก็ตอนวันที่ต้องมาสอนสเกต
สี่ปดห้ละสามวัน ที่เหลืออีกหนึ่งวันเป็นหน้าที่ของไบรอัน บิดาของเธอ

เคนลงไปวิ่งวอร์มอัปร่างกายบนลานน้ำแข็งแล้ว เธอก็คว้ากระเป๋าคู่
เล็กๆ จากกระเป๋าของเคน ตามเข้าไปภายในห้องอันเย็นยะเยือก แม้
ข้างนอกจะอากาศอบอุ่นเพราะยังอยู่ในช่วงปลายฤดูร้อน แต่พอเข้าไป
ในห้องที่ปรับอุณหภูมิสำหรับลานน้ำแข็ง ก็รู้สึกเย็นขึ้นมาทันที เธอเดิน
ขึ้นบันไดสเตเดียมไปบนชั้นสองห่างไกลจากผู้คน แล้วทิ้งตัวนอนลงบน
เก้าอี้ยาว ก่อนดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุม สายตายังมองร่างอ้วนกลมของ
บุตรชายที่วิ่งบนน้ำแข็งได้รวดเร็วไม่น้อยหน้าเพื่อนๆ ต้องชมที่มารดา
ของเธอเลี้ยงดี เด็กชายกินอาหารเก่งจนอ้วนกลม แต่ก็คล่องแคล่ว
ปราดเปรียวยิ่งนัก

^๒ Hockey Puck : ยางสีดำทรงกลมและแบนขนาดหนา ๑ นิ้ว เส้นผ่าศูนย์กลาง ๓ นิ้ว
ทำจาก Vulcanized Rubber ใช้เป็นลูกบอลของเกม

มุมปากของเธอหยักขึ้น มองบุตรชายที่มุงม่นวิ่งไปบนลานน้ำแข็ง ด้วยความรักท่วมท้นหัวใจ เขาคือสิ่งยึดเหนี่ยวเดียวที่ทำให้เธอลุกขึ้น ยืนหยัดต่อสู้กับชีวิตได้หลังจากมรสุมครั้งใหญ่ผ่านพ้นไป

ใครจะคิดว่าคอนเนอร์จะไม่ยอมรับเป็นบิดาของเคน ปฏิเสธที่จะให้ตรวจดีเอ็นเอ และปฏิเสธความสัมพันธ์ทั้งหมดระหว่างกัน!

พอคิดถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้น หัวอกของเธอก็ปวดแปลบราวกับ มันเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อวันวาน

เช้าวันรุ่งขึ้น หลังจากคำคืนอันแสนหวานผ่านไป เธอตื่นมาด้วยความ สดชื่น พอควานหาคนข้างตัวก็พบเตียงที่ว่างเปล่า เธอคิดไปในทางที่ดีว่า คอนเนอร์คงกลัวว่ามารดาจะทราบเรื่อง จึงต้องรีบกลับไปห้อง ซึ่งก็ไม่ได้ถือว่าเป็นเรื่องผิดปกติแต่ประการใด เพราะคอนเนอร์ออกจะหัวอ่อน เชื่อฟัง มารดามาแต่ไหนแต่ไร และเป็นสิ่งเดียวที่เธอไม่ค่อยชอบนักเกี่ยวกับเขา คอนเนอร์อายุยี่สิบสอง กำลังจะจบมหาวิทยาลัยในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า แล้ว ควรจะต้องมีความคิดเป็นของตัวเอง ไม่ใช่ปล่อยให้แม่บงการเสียจน กลายเป็นหงอ

หลายครั้งที่มารดาของเธอเอ่ยถึงเรื่องนี้ ว่าเธอมั่นใจแล้วหรือ ที่จะเลือกผู้ชายอย่างคอนเนอร์มาเป็นสามี เพราะต่อไปในภายภาคหน้า เธอจะต้องเจอปัญหาหนักกับโจนส์แน่นอน

หากเธอยังคงตั้งมั่นในความรักที่มอบให้แก่เขา รักแรก และ จะเป็นรักเดียวไปตลอดชีวิตของเธอ ใครว่าอะไรก็ไม่เคยสนใจฟังทั้งสิ้น เชื่อว่าโตขึ้น คอนเนอร์ก็จะต้องมีวิธีหาทางออกได้ ยิ่งแต่งงานย้ายออกมา จากบ้านมารดาของเขาแล้ว ปัญหาก็คงจะค่อยๆ ลดลงตามลำดับ

แต่เธอยังไม่มีโอกาสจะไปถึงแม่แต่บันไดขั้นแรกของความฝัน...

วันนั้น เธอมองหน้าคอนเนอร์อย่างอายๆ เพราะเพิ่งผ่านพ้น ประสบการณ์อันแสนหวานมาหมาดๆ ขณะที่คอนเนอร์ดูจะเป็นเหมือน

ปกติทุกประการ จนกระทั่งกลับเมือง

คอนเนอร์พลาดหวังจากการแข่งขันชายเดี่ยว คะแนนของเขาตกเป็นอันดับที่ห้า สร้างความไม่พอใจให้แก่โจนส์ยิ่งนัก พอกลับมาถึงเคโรวนา ทั้งสองก็ยังคงฝึกซ้อมกันต่อไป เพื่อรอคอยเวลาเข้าแข่งขันในประเทศอเมริกาเป็นการลงเวทีระดับนานาชาติเป็นครั้งแรกหลังจากได้แชมป์มาแล้ว

ชีวิตของเธอในช่วงเวลานั้นเต็มไปด้วยความสุข คิดถึงแต่ชัยชนะในอนาคตร่วมกับคอนเนอร์ จนกระทั่งวันที่ฟ้าถล่มลงมากลางใจ

เธอเป็นลมขณะฝึกซ้อม ครั้งแรกก็คิดว่าตนหักโหมจนเกินไป แต่สองสามครั้งหลังทุกคนก็เริ่มแปลกใจ จนกระทั่งมารดาตัดสินใจเข้ามาถามความจริง แล้วซื้อชุดตรวจการตั้งครรภ์มาพิสูจน์

มารดาของเธอผิดหวังกับสิ่งที่เกิดขึ้น เพราะอนาคตการแข่งขันในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้าจะต้องพับไป และยากเหลือเกินที่เธอจะได้กลับเข้าสู่วงการอีก เธอเองก็รู้สึกเสียใจเช่นกัน แต่ความรักที่มีต่อคอนเนอร์ และลูกในท้องมีมากกว่า จึงตัดสินใจที่จะเสียสละ ปล่อยให้คอนเนอร์มุ่งหน้าเล่นสเกตชายเดี่ยวต่อไป ส่วนเธอก็จะคอยเป็นผู้สนับสนุนเขาอยู่ข้างหลัง

วันที่เธอบอกความจริงกับคอนเนอร์ เธอยิ่งซึ้งมากกว่าเดิม เมื่อเขาไม่พูดจาอะไรเลย ไม่แสดงความดีใจออกมาสักนิด ทั้งที่เด็กในท้องเป็นลูกของเขา

คนที่เป็นที่เดือดเป็นแค้นกลับเป็นโจนส์อย่างที่มารดาของเธอคาดไว้ โจนส์กล่าวหาว่าเธอต้องการจับลูกชายของหล่อน และยืนยันว่าคืนนั้นบุตรชายนอนอยู่ในห้องพักเดียวกันจนถึงเช้า ไม่มีทางหลบมาหาเธอได้แน่ชัดกับสิ่งที่เธอเล่าให้มารดาและหล่อนฟังโดยสิ้นเชิง

ถ้าคอนเนอร์นอนอยู่ในห้องพักกับโจนส์ แล้วใครล่ะที่มานอนกับเธอ!

บิดาแค่นัดจัด ร่ำร่ำจะฟ้องเรียกร้องให้ตรวจดีเอ็นเอพิสูจน์ความจริง แต่มารดาใจเด็ดกว่า บอกว่าเมื่อผู้ชายไม่รับผิดชอบ ก็ไม่ต้องบังคับใจ พร้อมทั้งจะเลี้ยงดูหลานในท้องของเธอเองโดยไม่จ้อฝ่ายชาย

คอนเนอร์เสียบกริบ และเดินตามมารดากลับบ้านหงอยๆ ไม่แม้แต่จะหันกลับมามองเธออีกครั้ง เท่ากับว่าความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองที่คบกันมายาวนานก็สะบัดลงไปง่ายๆ เช่นนั่นเอง

คอนเนอร์ร้องไห้หนักหน้าสัปดาห์ ต้องขอบคุณมารดาที่คอยปลอบใจ ให้เธอเร่งเรียนให้จบปี ก่อนจะดรอปในปีต่อมาเพื่อคลอดและเลี้ยงดูเคน จากนั้นเธอก็เรียนพาร์ตไทม์ เพื่อแบ่งเวลาไปทำงานหาเงินมาเลี้ยงลูกและเป็นค่าเล่าเรียนโดยไม่ขอจากบิดามารดา แต่ยังคงอาศัยอยู่ในบ้านของทำนมารดาไม่ต้องการให้เธอย้ายออกเพราะเกรงว่าจะไม่มีใครดูแลหลาน ซึ่งเธอก็เห็นด้วยเพราะรายได้ที่มีไม่มากนัก ทำให้เธอจ่ายค่าเดย์แคร์ไม่ไหว ไหนจะค่าเช่าบ้านอีกไม่น้อย ดังนั้น วัฒนธรรมตะวันตกที่ได้ก็ๆ ส่วนใหญ่ อยากจะย้ายออกจากบ้านทันทีที่เข้าเรียนมหาวิทยาลัย หรือทันทีที่หางานทำได้ ก็ใช้ไม่ได้กับเธอ

หลายปีผ่านไป เธอเริ่มทำใจได้ หลังจากไม่ข้องเกี่ยวกับคอนเนอร์รวมไปถึงปิดกั้นชีวิตจากหลานน้ำแข็งอย่างเด็ดขาด

เคนอายุได้ราวหนึ่งขวบ เธอก็ได้ข่าวจากเพื่อนว่า คอนเนอร์ย้ายไปอยู่ที่แวนคูเวอร์แล้ว แต่เส้นทางการเป็นนักสเก็ตน้ำแข็งของเขาก็ไม่ได้ราบรื่นอย่างที่โจนส์คาดหวัง โจนส์ไม่ตามบุตรชายไป แต่พยายามปลุกปั้นเด็กใหม่ขึ้นมา และยังเป็นโค้ชที่มีค่าตัวสูงเช่นเดิม หลังจากพาเธอกับคอนเนอร์ไปชนะการแข่งขันระดับประเทศมาได้

เธอไม่ได้พบกับโจนส์อีกเลยด้วยความตั้งใจของทั้งคู่ และเมื่อเคนอายุได้สี่ขวบ โจนส์ก็ประสบอุบัติเหตุ ทำให้ต้องตัดขาทั้งสองข้าง ถึงกระนั้น คอนเนอร์ก็ยังไม่กลับมาดูแลมารดา มีเพียงเจสสิก้า น้องสาวของโจนส์เท่านั้นที่คอยดูแลหล่อเลี้ยงอยู่

เมื่อไม่นานมานี้เอง เธอก็ทราบข่าวว่าโจนส์ผูกคอตายหลังจาก
ทนทรมานจากโรคประจำตัวรุนแรง บวกกับความเครียดหลังประสบอุบัติเหตุ
เจตุนต้องพบจิตแพทย์ตลอดมา

มารดาของเธอบอกว่า มันเป็นกรรมของโจนส์เอง ตามความเชื่อ
ในศาสนาพุทธ แต่กระนั้นครอบครัวของเธอก็ยังทำใจไปร่วมงานศพของ
โจนส์ไม่ได้ เพราะรู้ว่าคอนเนอร์จะต้องเดินทางมาจัดการศพให้มารดา
และนี่เราไม่ต้องการที่จะเห็นหน้าเขาอีก

งานศพผ่านไปแล้วราวสามหรือสี่สัปดาห์ ปานนี้คอนเนอร์คงจะ
กลับไปแวนคูเวอร์ตามเดิม ส่วนบ้านของโจนส์ก็ถูกปิดเอาไว้ เมื่อสามสี่วัน
ก่อนขับรถผ่านไป ก็เห็นไฟมีตสนิท คอนเนอร์คงยังไม่ตัดสินใจว่าจะขาย
หรือเก็บไว้ดี แต่ก็นั่นแหละ มันไม่ใช่ธุระอะไรของเธอ เพราะตัดขาดกันไป
นานแล้ว

ตอนเคนเกิด เขาก็ไม่เคยมาดูดำดูดี ไม่แม้แต่จะมาชะโงกหน้า
มองลูกสักนิด ดังนั้นอย่าเอ่ยถึงเวลาเขากลับมาจัดงานศพให้แก่โจนส์เลย
แค่จะโทร คัทท์ที่หักทวย ใถ่ถามทุกข์สุขสักคำก็ไม่เคย เท่ากับว่าชาตินี้
คงไม่ต้องพบเจอกันอีก เขาเลือกเส้นทางของเขา เธอก็มีเส้นทางของเธอ
แม้มันจะไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบและทอดยาวไกลไปเบื้องหน้าสุด
ลูกหูลูกตา แต่เธอก็ได้เป็นโค้ชสอนเด็กๆ เล่นสเกตอย่างที่ใฝ่ฝัน เงินอาจ
จะไม่ดีนักเพราะไม่ได้โด่งดังเหมือนโจนส์ และอายุน้อย แต่ก็มีความรู้จัก
เธอพอควร และให้ความไว้วางใจฝากบุตรหลานไว้ในการดูแลของเธอ
เพื่อปั้นเด็กให้เกิดขึ้นดวงดาวบนลานน้ำแข็งในภายภาคหน้า

นึกแล้วก็น่าขำ ที่ทั้งบิดาและมารดาไม่สนับสนุนให้เคนเล่นไอซ์-
สเกต แต่กลับส่งเสริมให้ไปเล่นฮอกกี้แทน ซึ่งเด็กน้อยก็ดูจะชอบมากกว่า
และเห็นแววมายิ่งแต่เล็กๆ แล้วว่าชอบในด้านการวิ่งเร็ว และตัวก็หนัก
มากกว่าจะกรี๊ดกรายท่าสวยงาม ดังนั้นหลังจากเรียนสเกตน้ำแข็งคอร์สแรก
ไปแล้ว เธอก็ให้เด็กชายเลือก แน่หนอนว่าเด็กที่นั่นบนดักของตาชมออกก็

ทุกคน จะต้องเลือกลีงที่ตนชื่นชอบ เคนรู้จักนักชอกก็แทบจะทุกคนทั้งในอเมริกาและแคนาดา มากกว่าที่เธอรู้จักเสียอีก

นيرانอนคิดเพลินๆ จนเกือบหลับ แต่พอเห็นนาฬิกาบนผนัง เธอก็รีบดึงตัวลุกขึ้น เพราะใกล้เวลาที่เธอจะต้องสอนเด็กของตนบ้างแล้ว ส่วนเคนก็จะวิ่งเล่นกับเพื่อนที่มาส่งน้องเรียนสเกตอยู่แถวนี้ รอจนกว่าเธอจะเสร็จงาน เธอไม่ห่วงเพราะผู้ปกครองเด็กนักเรียนของเธอรู้จักเคนทุกคน พวกเขาจะคอยสอดส่องดูแลให้ และเด็กชายก็ทราบแล้วว่าไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปจากห้อง จึงไม่เคยฝ่าฝืนคำสั่ง ทุกครั้งที่เธอหันมองก็จะเห็นเขาวิ่งเล่นกับเพื่อนบนอัฒจันทร์ จึงเบาใจไปได้มาก

การสอนตามแผนการที่วางไว้ผ่านพ้นไปอย่างราบรื่น นีราเดินตามเด็กๆ ที่วิ่งออกจากลานน้ำแข็งไปฝึกการยืดร่างกายหลังฝึก เธอแทบจะหมดเรี่ยวแรงเมื่อถอดรองเท้าสเกตออก ขณะกำลังเก็บลงกระเป๋าส่วนตัว ร่างอ้วนๆ ก็กระโดดเข้ามาจากด้านหลังและประกาศลั่น

“ไปวอลมาร์ตได้แล้ว”

เธอถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ แต่เมื่อสัญญาไปแล้ว ซีนกลับคำมีหวัง ได้ยินเสียงคร่ำครวญจนเจ้าตัวกลับไปแน่ๆ ที่สำคัญเธอจะต้องถูกบิดาตำหนิ ที่รับปากเคนแล้วไม่ยอมทำตาม ดังนั้นเพื่อตัดปัญหา ก็ต้องอดทนขับรถพาบุตรชายไปซื้อไปสเตอร์ที่ต้องการ จะได้รีบกลับบ้านพักผ่อนเสียที

เธอรู้ดชิบกระเป๋าสบายลากของตนเอง แล้วลุกขึ้นยืน พอกำลังจะเดินออกไปจากห้อง เสียงเรียกก็ดังจากด้านหลัง

“โคซครับ รอเดี๋ยวครับ”

เสียงนั้นถูกจดบันทึกลงไปในสมอง เป็นเสียงที่ได้ยินบ่อยเสียจนน่ารำคาญ ทว่าบุตรสาวทั้งสองคนของเขาคือลูกศิษย์ของเธอ และเขายังเลือกเธอเป็นโคซให้แก่เด็กทั้งสองมาตลอดหลายปี จึงถือว่าเป็นลูกค้ำขันดี

ที่เธอไม่อาจจะหลีกเลี่ยงนี้ได้

“คะ อีริค” เธอหันไปยิ้มให้ชายหนุ่มอายุสามสิบปีเศษ หน้าผากสูงไปตามวัย แต่ก็ถือว่าหน้าตาไม่ได้ชั่วร้ายหรือห่อหุ้ม แถมยังฐานะดีมาตั้งแต่เกิด เขาหย่าภรรยามาแล้วสองคน และเป็นบิดาที่ดูแลบุตรสาวจากภรรยาทั้งสองตามลำพัง

“วันนี้เออมมีกับแอนนาเป็นยังไงบ้างครับ ผมเห็นว่าพวกแกยุ่งหมუნตัวไม่ค่อยดีนัก ไม่ทราบว่าคุณคิดว่าจะยังไงบ้างครับ”

“คะ แกยุ่งหมუნไม่ค่อยคล่อง แต่คิดว่าถ้าฝึกซ้อมเป็นประจำ มันก็จะค่อยๆ พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ ไม่ต้องห่วงคะ”

“อ้อครับ ผมแค่ห่วงนะครับ ว่าถ้ายังไม่คล่องแบบนี้ กลัวว่าแกจะไม่มั่นใจตอนลงแข่งนะ”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงคะ เรายังมีเวลาอีกหลายเดือน ตอนนี้อยู่ให้ฉันเลือกเพลง มิกซ์เพลงให้พวกแกให้เสร็จก่อนนะคะ แล้วค่อยหาทำที่เข้ากับเพลง ถึงตอนนั้นถ้าทำไม่ได้ค่อยมากังวลดีกว่านะคะ”

“โอ้ โคซพูดแบบนี้ผมก็ค่อยโล่งใจหน่อย ว่าแต่...นี่ก็หกโมงแล้ว ผมคิดว่าจะพาเออมมีกับแอนนาไปกินพิซซ่ากัน ไปทานด้วยกันไหมครับ เด็กๆ จะได้เล่นกัน”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่อีริคเอ่ยชวน ไม่ว่าจะมาในรูปแบบตามน้ำแบบนี้ หรือเชื่อเชิญอย่างเป็นทางการ ซึ่งเธอเคยรับเชิญเพียงครั้งเดียว เมื่อเขาเชิญโคซและครูผู้สอนทั้งทีมไปกินเลี้ยงขอบคุณที่บ้านของเธอ แต่ไม่เคยยอมรับเชิญไปตามลำพังเลย

“ต้องขอโทษด้วยคะ ดิฉันนัดกับเคนไว้ว่าจะพาเขาไปซื้อของ และแม่ก็ทำอาหารรอพวกเราแล้ว”

“ถ้าในวันศุกร์นี้บอกคุณแม่ว่าไม่ต้องทำเผื่อนะครับ เราไปทานซูชิกัน เด็กๆ อยากกิน เคนก็น่าจะชอบ หรือถ้าคุณมีราอยากทานอาหารไทยก็บอกได้ ผมกับเจ้าของร้านเป็นเพื่อนสนิทกัน เพราะเขาเช่าตึกของผมอยู่”

“โอ๊ยอย่าเลยคะ อาหารไทยฉันกินที่บ้านอร่อยกว่าเยอะ คุณแม่ของฉันทำเอง อร่าบรควนคุณเลยนะคะ ฉันต้องรีบไปแล้วละคะ”

“โธ่ ทำไมพูดแบบนี้ล่ะครับ ผมอยากจะขอบคุณที่คุณช่วยดูแลลูกๆ ให้ผม อย่าปฏิเสธผมเลยนะครับ”

“เอาไว้อีกก่อนเถอะนะคะ วันนี้ฉันต้องรีบไป แล้วพบกันวันศุกร์ค่ะ” พุดจบเธอก็รีบลากกระเป๋า แล้วคว่ำมือบุตรชายจำพรวดออกไปจากห้อง ด้วยกลัวเหลือเกินว่าเขาจะยังตามตื้อไม่เลิก พอได้มานั่งหลังพวงมาลัยและบุตรชายกำลังคาดเข็มขัดนิรภัยให้ตนเองที่เบาะด้านหลังเธอก็เป่าปากโล่งใจที่รอดพ้นกรงเล็บเหยี่ยวมาได้อีกหนึ่งวัน

ใครต่อใครว่าลือว่าอีริคเจ้าของตึกมากมายในดาวนอร์ททาวน์และอีกหลายแห่งในเมืองนี้ เจ้าผู้ประตูดินเป็นที่สุด แต่งงานมีภรรยามาแล้วสองคน ที่ไม่ได้แต่งอีกนับไม่ถ้วน เพราะเกรงว่าจะต้องแบ่งสมบัติให้บรรดาเมียๆ ที่คิดจะมากอบโกยอีก ดังนั้นตั้งแต่เขาแสดงความสนใจเธอเธอก็วิ่งหนีขามาตลอด เพราะบาดแผลเก่ายังไม่จางหาย มันเจ็บลึกอย่างไม่มีอะไรเทียบได้ และเธอยังคงไม่พร้อมที่จะรักใคร่ไปอีกนาน หรืออาจรักใคร่ไม่ได้อีกเลยไปตลอดชีวิต

เด็กชายไม่รู้เรื่องราวอะไร ชวนคุยจ้อยๆ ระหว่างทางขับรถไปยังห้างดังที่จำหน่ายสินค้าราคาไม่แพงนัก พอไปถึงก็วิ่งเดินกึ่งวิ่งไปยังชั้นประจำคือของเล่น แวะดูของที่ตนเองชอบ และเล็งเอาไว้ว่าวันคริสต์มาสจะขออะไรมารดา ตากับยาย และน้ำบ้าง แล้วจึงวิ่งไปยังแผนกที่ต้องการ เธอเข็นรถตามไปติดๆ ขณะเดินผ่านตู้เย็นก็หยิบนมใส่รถเข็น ด้วยเป็นของที่ต้องมีติดตู้เย็นไว้ตลอด เพราะเคนตีมันมก่งจนแทบจะดื่มแทนน้ำได้ เธอรีบตามบุตรชายที่วิ่งเลี้ยวลับตาไป เกรงว่าจะหลงทางกัน แล้วเธอก็ต้องตกใจแทบสิ้นสติเมื่อได้ยินเสียงร้องของเคน

“แม่...” เสียงนั้นดังลั่น เธอทิ้งทุกอย่างไปทันที แล้ววิ่งไปตามเสียงที่ยังดังต่อมา

“โอ้ว...โอ้ว...โอ้ว...ไทเลอร์ สก็อตต์!”

เธอลอกตาแล้วถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ เมื่อได้ยินชื่อที่ตั้งตามหลังเสียงอุทาน นึกว่าเด็กชายตกอกตกใจเรื่องอะไร คงเรียกเพราะเจอโปสเตอร์แล้วนั่นเอง แต่พอเด็กชายวิ่งกลับออกมาหน้าตั้งราวกับถูกผีหลอก เธอก็ตกใจขึ้นมาอีกระลอก ปากยังละล้าละลัก

“นั่น นั่น นั่น...” มือป้อมๆ ซึ่ไปที่ระหว่างชั้น เธอโน้มหน้า คิดว่าใครมารังแกลูกของเธอ จึงตั้งใจจะไปต่อว่าเสียหน่อย พอเดินอ้อมชั้นไปก็เห็นด้านหลังของคนตัวใหญ่สวมหมวกแก๊ป หนวดเคราดูรุงรัง ทำท่าหลบๆ ซ่อนๆ ดูมีพิรุณ เธอจึงเท้าสะเอวถาม

“นี่คุณ มาหลอกลูกของฉันทำไมหา”

ร่างที่หันหลังหมุนกลับมา กวาดสายตามองเธอตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าด้วยสายตาไม่พอใจ ก่อนจะเหวี่ยงแผ่นความไม่พอใจนั้นไปยังเจ้าเด็กน้อยที่ส่งเสียงเรียกเสียงดัง

“นั่น นั่น ทะ...ทะ...ไทเลอร์ ไทเลอร์ สก็อตต์” มือเล็กๆ ยังชี้ไปชี้เบ้ ขณะที่นักราวมวดคิ้ว พอเห็นดวงตาคู่นั้นเธอก็โผล่ออกมา

“คอนเนอร์! คุณมาทำบ้าอะไรที่นี่”

ร่างสูงพุงพรวดเข้าจับเด็กชาย อุ้มขึ้นและปิดปากน้อยๆ เอาไว้ แล้ววิ่งไปอีกด้านหนึ่งของชั้น นักราววิ่งตามไปด้วยความเป็นห่วงบุตรชาย รีบง้างนิ้วเขาที่ปิดปากเคนเอาไว้ เกรงว่าเด็กชายจะหายใจไม่ออกเอา

“นี่คุณจะทำอะไรลูกของฉัน ปล่อยนะ เขาไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย”

นิ้วนั้นแข็งเกร็งเกินกว่าที่เธอจะง้างออกได้ เธอจึงระดมทุบทั้งแขนและขาของเขาจนสุดแรง แต่เจ้าตัวเล็กที่อยู่ในอ้อมกอดยังคงเบิกตากว้าง มองคนอุ้มด้วยความตกตะลึง ไม่ยกดี้นรันทดกลัวสักนิด ทั้งยังเหมือนจะปลื้มด้วยซ้ำที่ถูกกอดเช่นนี้ ไม่ทันไรเจ้าตัวอ้วนก็หันไปกอดคอเขาแน่น ทำทางปลื้มสุดขีด

นิราอัปากค้ำกับท่าทางของบุตรชาย พอจะอัปากต่อว่า มือใหญ่ ก็ละจากปากเล็กๆ ของเด็กชาย มาโอบรอบเอวเธอแทน แล้วพาลาก หลุนๆ ออกนอกบ้าน นมในรถต้องทิ้งไว้ตรงนั้น เธออัปากเตรียมไว้อย่าง แต่เขากลับขู่ว่า

“ถ้าไม่ยอมทำให้ผมทำร้ายลูกของคุณ อย่าได้พูดอะไรออกมาแม้แต่ คำเดียว พอไปถึงที่รถแล้ว ผมจะปล่อยพวกคุณไป”

“คอนเนอร์ คุณทำบ้าอะไรของคุณ” นิราไม่กลัวว่าเขาจะทำร้าย เด็กชายหรือเธอ เพราะแต่ไหนแต่ไรมาเขาเป็นคนสุภาพอ่อนโยนเสมอ

“เขาชื่อ ไทเลอร์ สก็อตต์ ครีမ်แม่ ไม่ใช่คอนเนอร์” เคนหันมาทำหน้าที่ ไม่พอใจใส่มารดา

“ถ้าหนูเงียบไปสักสิบนาที อาจจะให้รูปกับลายเซ็น ตกลงใหม่” เขายิ้ม หើยมๆ ยื่นข้อเสนอให้ เด็กชายรีบฉมึมปากทันทันใจ พยักหน้าตอบรับ

“โอ๊ย ปวดหัว อะไรกันนี้ทั้งผู้ใหญ่ทั้งเด็ก พวกคุณเลย”

เคนทำเสียงอึกๆ อักๆ อยากจะตอบมารดาผ่านปากที่ฉมึมอยู่ แต่เธอก็ฟังไม่รู้เรื่อง

“โอเค เข้าไปที่รถ แล้วคุณจะไปไหนก็ไป อย่ามายุ่งกับฉันอีก”

เธอเดินจ้ำตามเขาไปจนกระทั่งถึงรถ ก็ไขกุญแจเปิดประตูก้าวขึ้นไป นั่งด้านคนขับ คอนเนอร์เปิดประตูด้านหลังเพื่อวางเคนลงบนคาร์ซีตของเด็ก เขากำลังจะถอยห่าง เคนกลับยื่นมือไว้แน่น ปากยังไม่ยอมเปิด ส่งเสียง อือๆ อาๆ ไม่รู้เรื่อง แต่นิราเข้าใจ

“เขาทวงลายเซ็นของคุณ แล้วนี่จะไปหลอกเด็กทำไม ให้แกคิดว่า คุณเป็นนักชอกกี้”

เขาไม่ตอบ แต่หันไปทางเด็กชาย

“แล้วอาจจะส่งไปให้นะ” มือเล็กๆ จึงยอมปล่อยให้ เขาปิดประตูให้ เด็กชาย และเตรียมจะจากไป แต่จู่ๆ ก็วิ่งกลับมาอีก ทำท่าเหมือนกำลัง หลบใครสักคน นิรามองด้วยความงุนงง แล้วเขาก็วิ่งอ้อมรถกระโดดขึ้น

นั่งบนเบาะข้างๆ หันมาจิกยิ้มบอกคนในรถทั้งสอง

“คืนนี้ผมเลี้ยงพิซซ่าเป็นไง ว่าไงเจ้าหนู กินให้เต็มที่เลย ตกกลางไหม”

เสียงไซโยให้ร้องดังก้องรถ คนขับอ้าปากค้างอีกกระลอก ก่อนจะแหวออกไป

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันคอนเนอร์ คุณหนีไครมา แล้วมาอุ่นวากับพวกเราทำไม”

“ถ้าคุณยอมขับรถออกจากที่นี่ ผมจะซื้อกิฟต์การ์ดที่ร้านพิซซ่าให้เจ้าหนูนั่นห้าร้อยเหรียญเลยเอ้า จะได้ไปกินให้เต็มที่”

เสียงกรี๊ดร้องดังมาหลายครั้งหลายหนเหลือเกินจากด้านหลังเมื่อแขกปล่อยเซอร์ไพรส์เป็นระยะๆ

“เฮ้อ จะบ้าตาย...” นีราถอนใจออกมาเฮือกใหญ่ ขับรถออกจากลานจอดรถนั้นไป แล้วสายตาของเธอก็มองเห็นหญิงสาวกลุ่มหนึ่งวิ่งออกจากห้าง หันรีหันขวางและมองเข้ามาในรถ คอนเนอร์รีบก้มตัวหลบดูลงไปข้างใต้ ดีที่รถเธอเป็นรถจี๊ปขนาดใหญ่ จึงบังคนตัวโตไว้ได้มิด ไม่มีใครเห็นเขาในรถของเธอ แล้วเธอก็เล่นเข้าสู่ถนนใหญ่ เธอจึงบอก

“เอาละ ปลอดภัยจากพวกแม่ผู้หญิงนั้นแล้ว ที่นี่มีอะไรก็ว่ามา”

๒

นั่นแหละเขาถึงยอมยี่ดตัวขึ้นมา นั่งเหมือนชาวบ้านชาวช่องได้ แต่สายตายังกวาดไปรอบๆ ราวกับว่าพวกผู้หญิงกลุ่มนั้นจะวิ่งตามรถมาได้ อย่างนั้นแหละ

“ว่ายังไงล่ะ ฉันบอกว่ามีอะไรก็ว่ามา” นีราหัวเสีย เพราะไม่คิดว่าวันที่แสนเหนื่อยแบบนี้จะต้องมาเจอกับผู้ชายคนสุดท้ายในโลกที่อยากเจออีก

“ไม่มีอะไร” เขายกไหล่ ทำทางกวนโหะที่ที่สุด

“ถ้าไม่มีอะไร ทำไมต้องลากฉันกับลูกออกมาด้วย คุณไม่น่ามายุ่งกับพวกเราอีก”

“อ้าว ทำไมล่ะ” เขาสงสัย ทำทางไร่เดียวสาไม่ต่างไปจากบุตรชายที่นั่น ยิ้มแป้นอยู่ที่เบาะหลัง

“โอ๊ย จะบ้าตาย” เธอสบถ ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่ามารดาห้ามหนักหนา ไม่ให้สบถต่อหน้าเด็กชาย เพื่อไม่ให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาหยาบคายจากผู้ใหญ่ “เอา ฉันพาคุณหนีพ้นจากพวกผู้หญิงนั้นมาแล้ว คุณลงตรงนี้

เลยก็แล้วกัน” เธอตัดบท ไม่อยากให้เห็นหน้าเขาอีกแม้แต่วินาทีเดียว

“เฮ้ย มาทั้งกันอย่างๆ แบบนี้ได้ยังไง รถผมจอดอยู่ที่วอลมาร์ต ต้องเดินตั้งไกล”

“มันเรื่องของคุณ แล้วทำไมเมื่อกี้ไม่วิ่งไปที่รถตัวเอง อยากวิ่งมาขึ้นรถฉันทำไม” เธอไม่สนใจ เห็นว่าถนนด้านหลังโล่งแล้วก็บิดไฟเลี้ยวหักรถเข้าจอดชิดข้างทาง

“ไม่เอาหน้าคนสวย คนสวยเขาไม่ซีใจกันน้อยหรอก” คนข้างกายยิ้มเอาใจ ดูเจ้าเล่ห์อย่างไรพิกล

“ไปชมคนอื่นเถอะ” เธอไม่สนุกไปด้วย “จะลงหรือไม่ลง”

“แม่ครับ...” คนนั่งข้างหลังส่งเสียงขึ้น “อย่าไล่เขาลงเลยนะครับ ก็เขาจะเลี้ยงพิชชาเราไม่ใช่หรือ”

“นั่นไง ใช่เลย” เขาตีดนิ้วเปาะเมื่อนึกขึ้นได้ “ใช่ๆ เจ้าหนู เก่งมาก ไปกินพิชชากัน เลี้ยงวันนี้หนึ่งมื้อ และซื้อกิฟต์การ์ดให้อีกห้าร้อยเหรียญ ใช่ไหม” ท้ายประโยคเขาหันไปถามลูกคู่ ที่รีบพยักหน้ารับจนคนมองกลัวว่าคอกจะหัก

“ฉันจะไม่ไปไหนกับคุณทั้งนั้น เอาละคอนเนอร์ เราสองคนไม่ควรจะมาเจอกันอีกด้วยซ้ำ คุณจะลงไปตีๆ หรือว่าจะให้ฉันแจ้งตำรวจ คราวนี้พ่อของฉันไม่เอาคุณไว้แน่”

“โอ้โฮ เฮะ” ชายหนุ่มหน้าเจื่อน...และพึมพำ “ท่าทางตาคอนเนอร์นี่จะมีคดีร้ายแรงกับคุณอยู่นะเนี่ย”

“คุณพูดบ้าอะไรของคุณ ฉันจำคุณได้แม่น ต่อให้ไว้หนวดไว้เครามากแค่ไหนก็ตามเถอะ ชาตินี้ฉันไม่มีวันลืม”

“เอาละ เอาละ ผมเข้าใจแล้ว เอ็งนี่คนสวย ผมไม่...เอ่อ...อาจจะเคยทำให้คุณโกรธมาก่อนในอดีต แต่ตอนนี้ผมความจำเสื่อม จำอะไรในอดีตไม่ได้เลยสักนิด ถ้าในอดีตผมเคยทำอะไรให้คุณโกรธ ผมก็ต้องขอโทษคุณด้วยก็แล้วกัน”

“อะไรนะ” นีราคิดว่าตนหูผาดไป “ความจำเสื่อม!”

“ใช่” เขาพยักหน้าหงึกๆ

“เป็นเมื่อไหร่” สามสี่อาทิตย์ก่อนคุณยังมาจัดงานศพให้แม่ของคุณเลย”

“ผมประสบอุบัติเหตุหลังจากนั้นนะ ผมลื่นล้มหัวฟาดในห้องน้ำที่แวนคูเวอร์ พอตื่นขึ้นมาผมก็จำใครไม่ได้ แต่ทนายความเขาติดต่อให้ผมมารับมรดกที่นี่ ผมเพิ่งมาถึงเมืองนี้ได้ไม่กี่ชั่วโมงเอง พอผมไปหาซื้อของมาเข้าตู้เย็น ก็เจอผู้หญิงพวกนั้นตามไล่ต้อน”

ปากของนีรารยังอ้าค้าง กับสิ่งเหลือเชื่อที่ได้ยินจากคอนเนอร์

“พวกเธอทำไมต้องไล่ตามคุณ”

“ก็เพราะพวกเขาคิดว่าผมเป็น ไทเลอร์ สก็อตต์ นะสิ อย่างที่ลูกของคุณบอกเลย”

“คุณคือ ไทเลอร์ สก็อตต์ ผมจำคุณได้ ผมดูเกมที่คุณแข่งทุกแมตช์ คุณเป็นไอดอลของผม โตขึ้นผมจะเก่งให้เหมือนคุณเลย” เจ้าเด็กข้างหลังฟังผู้ใหญ่รู้เรื่องหรือเปล่าไม่รู้ แต่พอได้ยินชื่อนักกีฬาคนโปรด ก็รีบออกความเห็นบ้าง

“นั่นไงเห็นไหม” คนตัวโตทำหน้าที่จ้อยๆ “ขนาดลูกของคุณยังเข้าใจผิดเลย”

นีราคิดหนัก จะโกรธคนป่วยที่ไม่รู้เรื่องอะไรก็ทำไม่ลง จะทิ้งเขาลงตรงนี้ ก็คงไม่แคล้วต้องไปเผชิญกับพวกสาวๆ จอมกระหายอย่างเมื่ออีกแฉะ เอละ ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว จึงตัดสินใจเปิดไฟเลี้ยวเคลื่อนรถอีกครั้ง

“ไปกินพิซซ่าเสร็จแล้วฉันจะขับรถไปส่งคุณที่วอลมาร์ต” เธอสรุปง่ายๆ จบคำเสียงเฮก็ดังขึ้นจากด้านหลัง พร้อมๆ กับรอยยิ้มพึงพอใจจากคนข้างตัวไม่ถึงห้านาทีรถก็แล่นเข้าไปจอดในร้านพิซซ่าเจ้าดังของแคนาดา ซึ่งอยู่บนไฮเวย์ไม่ไกลจากซูเปอร์มาร์เกตหนัก ทั้งสามเดินเข้าไป

ด้านใน โดยมีเคียวอ้อมรถไปจับมือคอนเนอร์ราวกับไม่อยากจะอยู่ห่าง
เขาเลย ไม่สนใจมารดาที่เดินตามหลังด้วยซ้ำ จนนิราสงค์อ้อนให้บุตรชาย
ไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง

แม้กระทั่งตอนเลือกที่นั่ง เค็นก็เลือกที่จะนั่งข้างเดียวกับคอนเนอร์
พอนั่งปุ๊บ สายตาก็ประสานเข้ากับอีริคปั๊บ แหม ข้างประจวบเหมาะอะไร
เช่นนี้

“เฮ้ นิรา” คนนั้น พอเห็นปุ๊บก็ต้องลุกมาทักปั๊บเช่นกัน “ไหนบอกว่า
จะกลับไปกินข้าวที่บ้านไง” แล้วยังมาทักท้วงอย่างน่าเกลียดอีกต่างหาก
เวลานั้นเธออยากจะฟาดหัวผู้ชายทั้งสองคนไปให้ไกลๆ แต่ด้วยมารยาท
จึงได้แต่ยิ้ม

“บังเอิญเจอเพื่อนเก่าอะคะ” เธอสะกดกลั้นความไม่พอใจเอาไว้ และ
แนะนำตัวตามธรรมเนียมอีกเช่นกัน “นี่คอนเนอร์ อดีตคู่สเกตน้ำแข็งของ
ฉันคะ และนี่ อีริค คุณพ่อของลูกสาวที่ฉันสอนสเก็ตอยู่”

ชายทั้งสองพยักหน้าให้กันเล็กน้อย ดูเหมือนจะหยิ่งเชิงกันอยู่ในที่
“เออ ผมขอสั่งอาหารเลยได้ไหม ผมหิวมากแล้ว” คอนเนอร์ดูจะ
ความอดทนน้อยกว่าอีกฝ่าย จึงตัดบทหัวนๆ กิ่งไสอีริคกลับโต๊ะกลายเป็น

“เชิญตามสบายเลยคะ”

อีริคจึงจำต้องขอตัวอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก และยังคงหันมามองเธอ
บ่อยๆ แต่นิราพยายามทำเป็นไม่สนใจ และเลือกสั่งสลัดมากินแค่จาน
เดียว ส่วนผู้ชายตัวโตกับตัวเล็กเอาหัวชนกัน ก่อนจะสั่งอาหารมาชุดใหญ่
ทั้งปีกไก่ทอด พิซซ่า และสปาเกตตี จนเธอกลัวว่าจะกินกันไม่หมด
แต่เมื่อวันนี้เธอไม่ได้จ่าย จึงไม่คิดจะทักท้วง ดูทั้งสองจะชอบอาหาร
คล้ายๆ กัน ก็ดี จะได้ช่วยกันกินให้หมด เธอคิดง่ายๆ

หลังจากสั่งอาหารไปแล้ว เธอก็อดถามเขาไม่ได้

“คุณมาจัดการเรื่องชายบ้านรียังไง?”

“เปล่านี่ ผมบอกว่าทนายความให้มารับมรดก ผมก็มา ผมยัง

“ไม่ได้ตัดสินใจอะไรทั้งนั้น อยากรจะพักผ่อนเฉียบๆ ลักสองเดือน แล้วค่อยว่ากันว่าเอาอย่างไรกับชีวิตดี”

“ฉันไม่คิดว่าคุณจะกลับมาที่เคโรวานอีก” เธอพิมพ์

“ทำไมล่ะ เมื่อก่อนผมเกลียดมันมากหนักหรือ”

“ไม่รู้สิคะ ไม่ถึงกับเกลียด แต่คงไม่ถึงกับชอบมังคละ ดูคุณตั้งใจจะมุ่งหน้าสู่เมืองใหญ่ จะได้สร้างชื่อเสียงให้โด่งดังกว่านี้ ฉันก็เลยเดาว่าคุณน่าจะชอบเมืองใหญ่ที่มีโอกาสมากกว่าที่นั่นเท่านั้นเอง”

“อืม ก็คงงั้น แต่ตอนนั้นผมเบื่อเมืองใหญ่ ก็เลยยังไม่ตัดสินใจขายบ้านเอาไว้ถ้าความจำกลับคืนมาเมื่อไหร่ วันนั้นก็อาจจะอยากกลับ” เขาบอกง่าย ๆ

“แล้วไอ้อาการความจำเสื่อมของคุณนี่ หมอบอกว่าไงบ้างล่ะคะ”

“ผมจำได้บางอย่างเท่านั้น ประมาณแคลิเบอ์เซนต์ อย่างเช่นผมจำได้ว่าคุณชื่อ‘นيرا’ เขาบอกพร้อมกับยิ้มที่เธอคิดว่าไม่เห็นจะเหมือนคนความจำเสื่อมหรือกำลังหวาดกลัวสักนิด ดูน่าทึ่งโหดมาก ๆ เสียด้วยซ้ำ”

“แล้วเรื่องอื่นล่ะคะ”

“ผมจำได้ว่าแม่ชื่อโจนส์ และมารู้ว่าเสียชีวิตตอนที่ทนายความติดต่อมานั้นแหละครับ”

“โอเค แล้วเรื่องอื่นอีกล่ะ” นีราไม่แปลกใจ ถ้าเขาจะจำแม่ได้คนเดียว เพราะทั้งชีวิตของคอนเนอร์ก็มีแม่คอยควบคุมงบการมาจนจบมหาวิทยาลัย แต่เธออยากรู้ว่าเขาจะจำเรื่องราวระหว่างเธอกับเขาในอดีตได้ไหม

“อืม...” เขาทำหน้าครุ่นคิด... “หมายถึงเรื่องอะไรล่ะ หรือเรื่อง... ที่คุณเคยเป็นคู่เล่นสเก็ตของผม”

“นั่นด้วย ฉันอยากรู้ทุกอย่างที่คุณจำได้เกี่ยวกับฉัน”

เขาส่ายหน้าตึก ดวงตาใสซื่อบริสุทธิ์จริงๆ

“จำไม่ได้เลย”

เธอถอนใจเฮือก ถึงความจำไม่เลื่อม เขาคงไม่อยากจะจดจำคำคั้นนั้นแน่ เพราะที่ผ่านมา แม้ความจำจะไม่เลื่อม เขาก็ไม่เคยเห็นคุณค่าของเธออยู่แล้ว

“ก็โอเค” เธอยกไหล่ เพราะเธอก็มองไม่เห็นคุณค่าของเขาเช่นกัน แต่แผลในใจดูจะเปิดออกไปนิด เลือดซึมออกมาหน่อยๆ แต่เธอจะทำให้เขารู้ว่าเธอแค้นไม่ได้

“แล้วคุณจำได้ไหมอะว่าเล่นสเกตและตีพักยังงั้น” เด็กชายเขย่าแขนชายหนุ่ม ถามด้วยความอยากรู้เช่นกัน จริงๆ ก็ไม่รู้เรื่องหรือกว่าอะไรคือความจำเลื่อม แต่พอเห็นมารดาถามโน่นถามนี่ว่าจำได้ไหม เขาก็อยากจะมีส่วนร่วม

“อืม...สองอย่างนั้นมันอยู่ในสายเลือด ต่อให้ตายไปแล้วเกิดใหม่ก็ยังจำได้” เขาพูดติดตลก เด็กชายได้ยินก็ค่อยโล่งใจ

“เฮ้อ ค่อยยังชั่วหน่อย นี่กว่าคุณลืมวิธีตีพักไปแล้ว”

ชายต่างวัยหัวเราะขบขันกับคำพูดนั้น แต่คนที่นั่งฝั่งตรงข้ามไม่สนุกไปด้วยสักนิด

“แล้วนี่คุณไปเล่นฮอกกี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กันล่ะ” เธอถาม อารมณ์เดือดปุดๆ ที่เธอทำเป็นลืม แต่ไม่ลืมวิธีสเกตกับตีพักนี่สิ มันไม่น่าให้อภัยเลย

“อ้าว ก็มีคนคิดว่าผมเป็น ไทเลอร์ สก็อตต์ นี่ ก็ต้องรับสมอ้างหน่อย”

นึรากลอกตาเป็นครั้งที่เท่าไรไม่อยากจะนับ ดูท่าทางตั้งแต่สมองเลื่อม บุคลิกของคอนเนอร์ดูจะเปลี่ยนไป จากเสียบๆ ชรีมๆ กลายเป็นทะเล้น ทะลึ่งตึงตังอย่างไรก็ไม่รู้ แถมнынัต่างก็เพรวพราวสไตเลยทีเดียวนะ ขณะที่เมื่อก่อนเป็นคนไม่ค่อยชอบสบตาผู้อื่นสักเท่าไร อาจจะไม่ยอมพูดด้วยซ้ำหากไม่สนิทสนมด้วย คนที่ไม่ว่าจ้กมองว่าเขาไว้ตัว

แต่สำหรับเธอแล้ว เข้าใจเขาดีว่าเขามีบุคลิกแบบนี้เอง ที่ไม่ค่อยชอบ
 เข้าสังคมสักเท่าไร ซึ่งเธอกับมารดาที่วิเคราะห์อีกเช่นกันว่า นิสัยแบบนี้
 น่าจะมาจากการที่ถูกมารดาควบคุมจนกลายเป็นคนเก็บกด

“คอนเนอร์เกลียดฮอกก็ยิ่งกะอะไรดี” เธอพิมพ์ปราสาท “ถึงคุณ
 จะแก๊งเป็นไทเลอร์ยังไง พอลงลานน้ำแข็งบู๊ก็ไม่มีทางตีพักได้”

“จริงๆ แล้ว ผมเพิ่งรู้จากทนายความว่า ตั้งแต่ย้ายไปอยู่ที่แวนคูเวอร์
 ผมก็หัดเล่นฮอกก็ และชอบมากเสียด้วย และมีคนทักผมเยอะเยอะ
 เลยกว่าเหมือน ไทเลอร์ สก็อตต์ ผมก็ยิ่งชอบใหญ่ ผมคิดว่าฝีมือเล่นฮอกก็
 ของผมก็ไม่ใช่อย่อยหรอกนะ”

“แต่คุณเคยเกลียดมัน” เธอค้ำ เช่นเดียวกับออกตลอดไปทัน

“แต่ตอนนี้ไม่เกลียด ชอบ” เขาตอบหน้าตาย บวกยกคิ้วให้ด้วยเป็น
 ของแถม

“ดี ดีครับ ถ้าคุณอยู่ที่นี้ ผมจะพาคุณไปอวดเพื่อนๆ ที่ริงก์”^๓

“เอาไว้ก่อนก็แล้วกันนะ ตอนนี้ข้าเพิ่งมาอยู่ที่นี้ไม่นาน ขอจัดของ
 เข้าที่เข้าทางก่อนก็แล้วกัน”

“ก็ได้ครับ งั้นผมจะให้เบอร์โทรศัพท์ของแม่ไว้ ถ้าคุณว่างเมื่อไหร่
 ก็โทร. บอกแม่ผมนะครับ”

“เคน!” เธออุทาน ไม่นึกว่าบุตรชายจะตีสสนิทกับชายแปลกหน้า
 รวดเร็วขนาดนี้

“ได้เลย” คนความจำเสื่อมตอบรับ ก่อนจะสงสัย “หรือว่าให้เบอร์
 พ่อของหนูดีกว่ามั้ง อาลิมไปเสียดสนิทเลย ที่จริงเราน่าจะชวนเขามากิน
 พิซซ่าด้วยกันนะ ยังโทร. ไปตามทันหรือเปล่า”

เคนสั่นหน้าเร็วๆ

^๓ Rink เป็นคำเรียกย่อๆ จาก Ice Skate Rink : ลานน้ำแข็ง อันเป็นสถานที่เล่น
 สเกตน้ำแข็ง หรือฮอกก็

“ไม่ทันแล้วเหรอ”

“เปล่าครับ ผมไม่มีพ่อ ที่บ้านมีแต่ตาไบรอัน กับนาโนอาห์ และก็มียายนี่ต้า กับแม่เท่านั้นครับ แม่ไม่มีพ่อ” เคนแจกแจงละเอียดถี่ถ้วน

“อ้าว...” คนถามหน้าเหลือ “ขอโทษด้วยเจ้าหนู อาไม่ได้ตั้งใจ” เขาบอกด้วยท่าทางและสีหน้าเสียอกเสียใจจริงๆ หากคนที่มีรอยแผลลึกในใจ อยากจะลุกขึ้นตบหน้าที่กำลังแสดงความเห็นอกเห็นใจเด็กชายด้วยความโกรธสุดขีด

“อย่าเสียเวลาแสดงละครเลย มันไม่ได้ผลหรอก”

เขาหันขวับมองเธอด้วยความงุนงง คิ้วขมวดติดกัน ก่อนจะค่อยๆ คลายออก

“อย่าบอกนะว่าเจ้าหนูนี้...” เขาทำหน้าบึ้งยาก ซึ่ไปชี้มาระหว่างเจ้าตัวอ้วนกับหน้าอกของตนเอง

“นี่!” เธอแหงเลียงต้ง จนเห็นสายตาดูจากหลายโต๊ะหันมอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งอิริคที่คอยจذبจ้องอยู่ จึงต้องลดเสียงลง “เลิกพูดเรื่องนี้เสียที เรื่องมันจบลงไปตั้งนานแล้ว”

คราวนี้ชายหนุ่มถึงกับทำหน้าพะอืดพะอม มองเจ้าตัวอ้วนที่ไม่ได้รู้เรื่องรู้อะไรตาปริบๆ

“เอ่อ...ผม...” คนพูดเกาแดงแกร็กๆ ไบหน้าที่มีหนวดเครารุงรัง ยับย่น คงหาคำพูดเหมาะๆ ไม่ได้ละสิท่า

“ไม่ต้องเสียเวลาพูดหรอกค่ะ เขาเห็นว่า ทุกอย่างจบสิ้นไปนานแล้ว เคนไม่เคยเห็นหน้าพ่อ และไม่มีอะไรจำเป็นที่จะต้องรู้จัก พวกเราอยู่กับแบบนี้ก็มีความสุขกันดีอยู่แล้ว”

“เอ่อ...ผมขอโทษด้วย...ผมไม่ได้ตั้งใจ...” เขาบอกจ้อยๆ แต่แล้วก็รีบแก้ตัว “แต่อย่าลืมนะว่าผมมีความจำเป็นที่จะต้องรู้จัก พวกเราคุณต้องเข้าใจผมนะ”

“ถึงตอนนั้นความจำคุณไม่เสื่อม ฉันก็ไม่เคยบังคับใจคุณ และคุณ

ก็แสดงออกชัดเจนแล้วว่าคุณเลือกอะไร” เธอบอกเสียงเข้ม

“นั่นสินะ...” เขายิ้มเหยาๆ ไปอีกพักใหญ่ ทั้งสองแทบจะมองหน้ากันไม่ติด เพราะฝ่ายชายมีชนกติดหลังอันเบ้อเริ่ม แต่แล้วอาหารที่ถูกยกมาก็ช่วยคลี่คลายบรรยากาศตึงเครียดลง เพราะเด็กชายตื่นเต้นกับอาหารที่มากมายตรงหน้า สำหรับนิราแล้ว ความอยากอาหารหายไปหมดตั้งแต่คอนเนอร์แสดงอาการปฏิเสธความรับผิดชอบเคนอีกครั้ง

ครั้งแรก เธออาจรู้สึกผิดหวังและเจ็บใจ แต่เด็กน้อยยังไม่ได้ลืมตาออกมาดูโลก จึงไม่รู้เรื่องราว แต่ที่ ต่อหน้าต่อตาเด็กชายที่อาจจะเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง เขายังแสดงท่าทางรังเกียจลูกของตนเองออกมาอีก

นิราหงุดหงิด ลำคอตีบตันไปหมด แต่อีกสองคนที่ร่วมโต๊ะกลับเพลิดเพลินกับอาหารอย่างเหลือล้น คอนเนอร์ตักสปาเกตตีและยกขนมปังกระเทียมให้เด็กชาย ก่อนจะหยิบพิซซ่าใส่จานบริการให้ด้วย ส่วนเจ้าตัวอ้วนก็เอาส้อมพันเส้นสปาเกตตีกินอย่างเอร็ดอร่อย มิแต่เธอเท่านั้นที่ไม่รู้สึกถึงรสอาหารเลย เพราะในปากมีแต่รสขมปร่าแห่งความขมขื่นซึ่งต่อให้มีอาหารทิพย์มาวางตรงหน้า เธอก็กินไม่ลง

สุดท้ายนิราก็ฝืนกินสลัดไปได้ครึ่งจาน ขณะที่สองหนุ่มต่างวัยจัดการอาหารจนเกือบเกลี้ยง เคนมักจะกินได้จุหลังฝึกซ้อมหนักๆ ส่วนคนตัวโตก็ดูจะกินจุไม่หว่งรูปร่างเลย ผิดกับคอนเนอร์ที่สมัยก่อนนั้นห้วงมากกว่าพุงจะโผล่เวลาสวมชุดรัดรูปแสดงบนลานน้ำแข็ง เวลากินก็จะระมัดระวังมาก เพราะอยากจะหุ่นเพรียวงดงามเวลาไถลตัวไปบนน้ำแข็ง

แต่คอนเนอร์คนใหม่ก็ไม่ได้อ้วนกว่าเดิมนัก ดูจะมีร่างกายหนากล้ามเนื้อเป็นมัดๆ ไปหมด เหมือนชายหนุ่มเต็มตัว หรือเป็นเพราะเขาหันมาเล่นฮอกกี้ ก็ได้มีรูปร่างหนาขึ้นกว่าเดิม แล้วอย่างนี้เขาจะกลับไปเล่นไอซ์สเกตชายเดี่ยวต่อไปยังไงไหว เพราะดูรูปร่างเปลี่ยนไปราวกับคนละคน

“โอ๊ย อิมจังเลย” เคนตรงเหมือนแมว มือป้อมๆ ยกอุ้งพุงนำเอ็นดู หลังจากจัดการไอศกรีมเจลลี่หมดถ้วย หนึ่งๆ มองไป ก็เห็นเค้าหน้า ที่คล้ายคลึงกันของทั้งสอง แบบนี้ไม่ต้องไปตรวจดีเอ็นเอก็รู้ว่าใครคือ พ่อของเคน แต่เธอไม่อยากเอ่ยถึงให้เจ็บใจอีก

“กินเก่งมากเจ้าอ้วน” อยู่ๆ คอนเนอร์ก็ตั้งสมญาให้แก่เคน ช่าง ไกล่เคียงกับที่เธอเรียกเสียจริง หากเธอก็เจ็บเสีย เขายังพูดต่อ “ถ้า อยากรับเป็นนักชอกก็จะต้องกินมากๆ แบบนี้แหละ จะได้ตัวโตๆ เวลาลงสนาม จะได้มีแรงปะทะเข้าไปใหม่”

“ครับ” เคนพยักหน้าหงิกๆ “ว่าแต่...คุณจะเซ็นให้ผมได้ไหมครับ ผมจะได้เอาไปอวดเพื่อนๆ” เด็กชายทำหน้าที่คาดหวัง แล้วคอนเนอร์ก็ ไม่ทำให้เขาผิดหวัง

“ได้สิ จะให้เซ็นที่ไหนล่ะ”

“ตรงนี่เลยครับ ตรงเสื้อผม” เคนรีบหยิบปากกามาบโตะยื่นให้แล้ว หันหลัง

“คนอะไร หลอกได้แม้กระทั่งเด็ก” เธอปรายตาเยาะเย้ย

“อ้าวคุณ หรือว่าคุณจะทำให้ลูกของคุณเสียใจ”

นั่นคือปัญหา เธอไม่อยากทำให้เคนผิดหวัง ว่าคนที่เขาคิดว่าใช้ กลับกลายเป็นคนอื่น จึงโบกมือส่งๆ

“เอาเถอะ อยากรจะทำอะไรก็เชิญ”

พอได้รับอนุญาตแล้ว คอนเนอร์ก็รับปากกามาตัดลายเซ็นลงบน เสื้อสีขาวของเคน เจ้าหนูรีบหมุนตัวกลับมากอดคนเซ็นแน่น

“ขอบคุณมากครับ แล้วอย่าลืมนะครับ ถ้าคุณว่างก็ไปที่ริงก์กับผม นะครับ ผมจะได้อวดเพื่อนๆ ว่าผมไม่ได้ไม้้ออ แม่ครับ ช่วยถ่ายรูปให้ เราหน่อยได้ไหมครับ” เด็กชายกระตือรือร้น คนเป็นแม่หยิบมือถือขึ้นมา หน่อยๆ ไม่ขัดใจเด็กชาย ปล่อยให้เห่อดาราตัวปลอมตามใจชอบ โตขึ้น ค่อยรู้เองก็แล้วกัน

เคนกอดคอคนตัวโต ทั้งสองสู้นิวโป่งขึ้นมา ไบหน้ายิ้มแย้มกันทั้งคู่ ดูแล้วก็สะท้อนใจ นับเป็นครั้งแรกที่เคนได้ถ่ายรูปกับบิดาบังเกิดเกล้า โดยที่เด็กน้อยไม่ได้รู้เรื่องราว นอกจากว่าเขาเป็นดาราสอกก็คนโปรดเท่านั้น

เธอถ่ายรูปให้ทั้งสองจนหน้าใจ แล้วเก็บโทรศัพท์ลงกระเป๋า

“เออละ อิมหนักันดีแล้วก็กลับบ้านกันเถอะ พรุ่งนี้เคนต้องเรียนแต่เช้า” เธอตัดบท “ส่วนฉันจะขับรถไปส่งคุณที่วอลมาร์ต”

“ได้เลย” คอนเนอร์ตอบ ก่อนจะหยิบบิลที่บริการนำมาวางเงินไปที่เคาน์เตอร์จ่ายเงิน ขณะที่เขาเดินผ่านไป สายตาหลายคู่ออกันมอง แล้วเริ่มเอียงศีรษะเข้าหากันซุบซิบอะไรบางอย่าง เธอมองเห็นเค้านางแห่งความยุ่งยากมาแต่ไกล จึงรีบดึงมือบุตรชายตามเขาไปติดๆ ไม่ลืมหันไปโบกมือให้แก่อริคและบุตรสาวทั้งสองเล็กน้อย พอคอนเนอร์จ่ายเงินเสร็จก็รีบจ้ำกักลับไปทรัด

“ฉันคิดว่า ท่าทางคุณจะอยู่ที่นี้ไม่สนุกแน่ๆ” เธอเอ่ยขึ้นหลังจากทั้งสามขึ้นมานั่งบนรถเรียบบรรยากาศแล้ว “คุณคงเห็นสายตาของผู้คนที่มองคุณแล้วใช่ไหม พรุ่งนี้หนังสือพิมพ์จะต้องลงข่าวครีโกโครมแน่ๆ ว่าไทเลอร์ สก็อตต์ มาปรากฏตัวที่นี่”

“นั่นสิ พวกผู้หญิงกลุ่มนั้นก็เหมือนกัน” เขาทำหน้าที่ไม่สบายใจ “เอาเป็นว่า ผมจะรีบแก้ไขปัญหานี้ด่วนเลยก็แล้วกัน”

นिरายักไหล่ สตาร์ตเครื่อง ออกรถกลับไปยังร้านค้าใหญ่ ทว่าเวลาผ่านไปเกือบหนึ่งชั่วโมงแล้ว สาวๆ กลุ่มนั้นยังวนเวียนอยู่แถวๆ หน้าห้าง ทั้งคนขับและคนนั่งข้างๆ อ้าปากค้างไปตามๆ กัน

“อะไรวะ” คนตัวโตสบถด้วยความหงุดหงิด “มันจะเกินไปแล้ว”

“ที่นี่จะเอาอย่างไรล่ะคะ” นีราถาม “เพราะดูจากรูปการณ์แล้ว คุณคงจะรอดยาก” เสียงนั้นเยาะออกไปเต็มที่เลยทีเดียว อยากจะสมน้ำหน้าด้วยซ้ำที่เขาอยากทำตัวเป็นคนดัง

“คุณช่วยไปส่งผมที่บ้านหน่อยได้ไหม” ชายหนุ่มอ้วนท้วน “แล้วดีก็ๆ ผมจะหาทางกลับมาเอาเอง ขึ้นผมลงไปตอนนี่ต้องถูกทิ้งแน่”

คนฟังหมั่นไส้ตึงตึงๆ อยากจะเตะเขาลงจากรถไปให้แม่สาวกระหายหิว คนดังจิกทิ้งให้สาแก่ใจ แต่เธอก็ยังมีวัฒนธรรมพอ

“เฮ้อ นี่มันวันชวยอะไรของจันกันแน่นะ” เธอบ่นกระปอดกระแปด แล้วขับรถเลี้ยวออกถนนใหญ่ไปอีกครึ่งเพื่อมุ่งหน้าไปยังบ้านพักของ คอนเนอร์ซึ่งตั้งอยู่บนเขา ก่อนข้างโอดเดี่ยวจากหลังอื่น เป็นความต้องการของเจ้าของบ้านที่ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับใคร ดังนั้นหลังจากที่โจนส์ผูกคอตายกว่าจะมีคนมาพบศพก็ผ่านไปหลายวันแล้ว

เธอจอดรถลงตรงหน้าบ้านหลังเล็กกะทัดรัด มองจากถนนจะเห็นเป็นบ้านชั้นเดียว แต่พอเข้าไปด้านในจะมีบันไดลงไปชั้นล่างใช้เนื้อที่ลาดตรงเนินเขาให้เป็นประโยชน์ จากตรงนี้จะมองเห็นทะเลสาบสวยมาก มันเป็นที่ที่เธอเคยลงไปนั่งคุยกับคอนเนอร์เป็นประจำ

“เอาละ เรียบร้อยแล้ว หมดยุคหมดราวกันเสียทีนะ” เธอกระซอกเสียงบอกรู้ไปข้างหลัง เด็กชายก็นอนหลับพับไปเรียบร้อยแล้ว ไม่สนใจผู้ใหญ่ว่าจะเคียดกันแค่ไหน

“ก็คงจะหมด ว่าแต่ นี่ก็ฟัดการ์ดสำหรับเจ้าอ้วน” คอนเนอร์ยื่นซองเล็กๆ ให้ “เกือบลืมไปแล้วไหมล่ะ”

นึรรับมา เพราะถือว่าเธอควรจะรักษาผลประโยชน์ให้แก่บุตรชายมากที่สุด อีกทั้งเงินตั้งห้าร้อยเหรียญ ไปกินร้านโปรดได้อีกตั้งหลายมื้อ แต่เธอก็ไม่ขอบคุณ เพราะถือว่าต่างตอบแทนกัน

“แล้วนี่คุณจะไม่ให้เบอร์โทรศัพท์ผมสักหน่อยหรือ ผมอาจจะช่วยไปสอนลูกคุณเล่นฮอกกี้ได้นะ”

“อย่าเลย แกมีโคชอยู่แล้ว อีกร้อยๆ ฉันไม่คิดว่าจะเป็นไอเดียที่ดีถ้าจะต้องเจอกันอีก เอาละ ลงไปได้แล้วละ ขอให้ได้พักผ่อนอย่างที่ความต้องการ ฉันคงไม่ส่งตอนคุณกลับ ดังนั้นไม่ต้องเสียเวลาโทร. ไปบอก”

“โอ้โห...ใจร้ายจริงๆ” เขาคราง...ออกจะซ้ำเสียมากกว่า

“ใครใจร้ายกับฉันก่อน ฉันก็ใจร้ายกลับ แล้วรีบลงไปซะ ฉันจะได้พาเคนกลับไปนอน ดูลิกระเตงเขาไปๆ มาๆ เหนื่อยจนหลับไปแล้ว ผู้ใหญ่อะไรไม่รู้จึกคิดบ้างเลย”

พอถูกตำหนิเข้าจริงๆ เขาก็หน้าจ๋อยไปอีกครึ่ง ก่อนจะหันไปลูบศีรษะน้อยเบาๆ ดวงตาของเขายามนั้นดูอ่อนโยนลง...แต่มันก็ไม่ช่วยให้เธอใจอ่อนหรือกนะ

นี่ราหนึ่ง รोजนคอนเนอร์ลงจากรถไปเรียบร้อยแล้ว ก็กระซากรถออกแล้ววกกลับลงเขา กลับบ้านของเธอที่อยู่ใกล้ทะเลสาบ เพียงแค่ขับรถลงเขาไปไม่ถึงสิบห้านาทีก็ถึงบ้านเธอแล้ว ด้วยเหตุนี้ทั้งสองจึงรู้ว่าเรียนที่โรงเรียนเดียวกันมาตั้งแต่เล็กๆ จนกระทั่งจบมัธยมปลาย แล้วยังไปต่อมหาวิทยาลัยเดียวกันอีก ด้วยความใกล้ชิดก็ทำให้ตกหลุมรักกันและกันไม่ยาก

พอแยกทางกัน เธอจึงไม่เหลือที่ว่างในหัวใจให้ใครอีก เพราะมอบให้คอนเนอร์ไปทั้งหมด จากนั้นก็ถูกทำลายย่อยยับไปทั้งหมด...

เธออุ้มบุตรชายเข้านอน ทำได้แค่เปลี่ยนชุดนอนให้เท่านั้น ก่อนจะทิ้งตัวนั่งพักที่ริมเตียงเล็กๆ แล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดู...เลื่อนภาพไปที่ละภาพด้วยความรู้สึกยากจะบรรยาย และถอนใจออกมาดังๆ

“คุณจะกลับมาทำไมนะคอนเนอร์...ฉันอยากรู้จริงๆ”

๓

กลางดึกคืนนั้น ชายหนุ่มคนใหม่ของเมืองก็โทร. เรียกแท็กซี่ เพื่อไปขับรถเช่ากลับบ้าน วันรุ่งขึ้นก็ตัดสินใจนำรถคันนั้นไปเปลี่ยนเป็นคันใหม่ เพราะคันเก่าขายบ้าเคซี่ หรือที่เขาเรียกเคซี่ที่แปลว่าบ้าจริงๆ คงจำได้แล้ว

เขาละเมื่อจริงๆ กับแฟนคลับที่คลั่งไคล้จนเกินพิกัดแบบนี้ แรกๆ ก็ดีอยู่หรอก แค่ตามขอลายเซ็น ให้ของที่ระลึกเล็กๆ น้อยๆ พอนานเข้า ก็เริ่มแสดงความสนิทสนม และเมื่อปีก่อนหลังจากชนะเกมในแมตช์หนึ่ง เขาตีมีในงานเลี้ยงจนเมา ถึงกับปลั่งเปลวไปกับเธอ จากนั้นเป็นต้นมา ชีวิตของเขาก็เปลี่ยนไป เคซี่สร้างความวุ่นวายให้แก่เขาเหลือเกิน นับตั้งแต่ หอบผ้าหอบผ่อนตามไปหาที่บ้านและแสดงเจตจำนงที่จะมาพักอยู่ด้วย หรือแสดงออกว่าเป็นแฟนอย่างออกหน้าออกตานั้นแหละ

แม้เธอจะมีหน้าตาสวยพอควร แต่เขาก็ยังไม่ชอบถึงกับอยากคบเป็นแฟน แค่คำคืนเดียวก็เพียงพอแล้ว และเซ็กซ์ก็น่าเบื่อจัดจนไม่คิดอยากจะมีซ้ำอีก แต่เธอก็ยังไม่ละความพยายาม ไล่ตามตื้อเขาจนสุดท้าย

หมดความเป็นส่วนตัว ไม่ว่าเขาจะไปไหน เธอก็ตามไปทุกที่ จนเขาตัดสินใจ
เข้าแจ้งความและฟ้องร้องต่อศาล ไม่กี่เดือนก่อนศาลที่แอลเอก็ตัดสิน
ห้ามเธอเข้าใกล้เขาในระยะเก้าสิบหลา เขาก็คิดว่าปัญหาทุกอย่างคงจะ
จบลง แต่ที่ไหนได้ ชีวิตของเขาสงบสุขได้ไม่กี่สัปดาห์ ก็เริ่มมีสิ่งประหลาด
เกิดขึ้นกับเขาเป็นระยะๆ นับตั้งแต่มีซากหนูตายในตู้จดหมายหน้าบ้าน
มีรอยเลือดเขียนบอกรักบนกระจกทุกบานรอบบ้านเขาในตอนเช้า ถึงกับ
ทำให้เขาผวา เรียกตำรวจมาตรวจดู แต่ก็จับมือใครดมไม่ได้เพราะขาด
พยานและหลักฐาน หากเขาก็สงสัยบุคคลแค่คนเดียวคือยายบ้าเคซีคนนั้น

เขารู้ว่าเธอยังคงวนเวียนอยู่ใกล้ๆ หลายครั้งที่เขาเห็นเธอยืนมอง
เขาจากที่ไกลๆ เพราะยังไม่อยากถูกตำรวจจับเพราะฝ่าฝืนคำสั่งศาล เข
าก็ถือว่าเธอไม่เข้ามาใกล้ก็เพียงพอแล้ว หากในระยะสองสามเดือนให้หลัง
ชีวิตของเขาก็ยังไม่พบความสงบสุข เพราะมีเซอร์ไพรส์จากเธอเป็นระยะ
ไม่ว่าจะเป็นภาพวิดีโอโป๊ของเธอส่งเข้ามาในกล่องอีเมล จดหมายสารภาพรัก
ตัดพ้อต่อว่าที่เขาไม่รักเธอเหมือนอย่างที่เธอรักเขา จนถึงกับขู่ฆ่าตัวตาย
รื้อนถึงตำรวจต้องไปหาเธอที่ออฟฟิศเพื่อดูว่าทุกอย่างเรียบร้อย
ไม่ได้ฆ่าตัวตายอย่างที่ขู่

ในที่สุดเขาก็ตัดสินใจมาแคนาดา เพราะกำลังเครียดเรื่องความบ้า
ของเคซีอย่างหนัก คิดว่าหลบมาพักร้อนที่นี้สักพัก ก่อนฤดูกาลแข่งขัน
จะเริ่มต้นในเดือนธันวาคม เขาก็ได้พักอีกสักสองเดือน แล้วค่อยกลับไป
เริ่มฝึกซ้อมหนึ่งเดือนก่อนการแข่งขันจะเริ่มต้น

หากปัญหาที่เขาคิดว่าหนีมาได้ กลับตามมาอย่างรวดเร็วทันใจ
ไม่รู้ว่าเคซีทราบเรื่องที่เขามาแคนาดาได้อย่างไร เพราะทันทีที่เขาก้าวเท้า
เข้าไปในวอลมาร์ต ก็เห็นเธอฉีกยิ้มแล้วพุ่งเข้ามาหา

เขาวิ่งหนีหัวซุกหัวซุน ไม่เพียงแค่นั้น เธอยังเที่ยวไล่บอกใครต่อใคร
อีกด้วยว่า ไทเลอร์ สก็อตต์ มาที่เมืองนี้ ทำให้หญิงสาวทั้งโขงวิ่งไล่
ตามเขาราวกับสุนัขล่าเนื้ออยู่ในห้าง จนกระทั่งได้นิรามมาช่วยชีวิตเอาไว้

เอละ รถคันใหม่ก็ได้แล้ว เขาควรจะรีบจัดการเปลี่ยนแปลงตัวเองก่อน รุ่งขึ้น จึงเริ่มต้นด้วยการแวะไปร้านตัดผมหรุประจำเมือง สั่งตัดทรงที่หล่อเนี้ยบให้เรียบร้อยที่สุด ต่างจากอดีตที่ผมออกจะรุงรังและปิดทับด้วยหมวกแก๊ปเป็นประจำ นวดเคราก็ไม่ค่อยโกนสักเท่าไรหรอกเพราะเหตุนี้เขาจึงดูสะอาดตาได้ง่ายดายกระมัง หากเปลี่ยนเป็นอีกบุคลิกหนึ่ง เค็้อาจจะจำไม่ได้

ไทเลอร์มองภาพตนเองในกระจกด้วยความพึงพอใจ ดูหล่อและเป็นผู้ดีที่เก๋เยอะ ที่นี่ก็เหลือแต่เสื้อผ้าที่จะต้องให้ดูต่างจากเดิม ดังนั้นหลังจากร้านตัดผมแล้ว เขาก็แวะเข้าห้างใหญ่ ซึ่งมีอยู่เพียงแห่งเดียวในเมือง บอกพนักงานขายให้เลือกกางเกงและเสื้อยืดสำหรับทุกโอกาสอย่างละสองชุด ระหว่างเข้าแถวชำระเงินก็มีหญิงชราคนหนึ่งเข้ามาจับแขนของเขาเขย่า

“คอนเนอร์ กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่”

ไทเลอร์ยั้งๆ เพียงครู่เดียวก็รีบบอก

“มาตั้งแต่เมื่อวานครับ”

“โอ้ ป่านี่ที่เรากลับแวนคูเวอร์ไปแล้วคงไม่กลับมาง่ายๆ แล้วนี่กลับมาทำไมรี หรือว่าจะมาขายบ้าน ยังไงถ้าคิดจะขาย แวะไปบอกลุงจอห์นนะ เขาจะจัดการให้”

ไทเลอร์มิน ใครคือจอห์น แล้วคุณป้าคนนี้เป็นใคร

“อ้อได้ครับ” เขาจำต้องตอบรับส่งๆ ไป

“อ้อ วันศุกร์นี้ป้าจะจัดงานเลี้ยงวันเกิดให้ทิม เป็นเซอร์ไพรส์ปาร์ตี้นะ ฉลองที่เขาได้งานด้วย งานเริ่มหกโมงที่บ้านป้านะ ยังไงก็ขอเชิญด้วยในฐานะเป็นเพื่อนเก่ากันมา”

ยิ่งพูดยิ่งงง แต่ไทเลอร์ไม่มีโอกาสจะปฏิเสธ เมื่อคุณป้าคนนั้นมองนาฬิกา

“อ้อ ป้าต้องไปแล้ว คุณเพลินเชียว เอาไว้ไปคุยกันต่อวันศุกร์นะ

ป่าไปละ”

เขายกมือขึ้นโบกอย่างมีนัยๆ พอถึงคิวจ่ายเงินก็ยื่นเสื้อผ้าทั้งหมดให้แก่ แคชเชียร์ พอฝ่ายนั้นเงยหน้าขึ้นเห็นเขาก็อุทานลั่น

“คอนเนอร์”

อีกคนแล้ว ไทเลอร์อยากกลอกตาและเดินหนีไปให้ไกล แต่ถ้าทำอย่างนั้นความเสียหายจะต้องตกอยู่กับคอนเนอร์แน่ๆ จึงได้แต่ยิ้มตอบ

“สวัสดีครับ”

“สวัสดี กลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่? ทำไมเราไม่รู้เรื่องเลย”

“เมื่อวานเอง” เขาตอบเสียงอ่อย เมืองเล็กๆ แบบนี้ ไปไหนมาไหน จะต้องรายงานให้ทุกคนรู้หมดเลยหรือไงนะ

“เฮ้ย คินนี่ไปนั่งดื่มด้วยกันไหม พอลเปิดสปอร์ตบาร์ในดาวน์ทาวน์ เพื่อนๆ ที่ยังอยู่ที่นั่นไปรวมตัวอุดหนุนกันเพียบ”

เธอชื่ออะไรเขายังไม่รู้จัก นับประสาอะไรกับพอล หรือเพื่อนๆ อีกกลุ่มใหญ่ ชนไปคงไปนั่งบ๊อว์กันพอดี

“เอาไว้โอกาสหน้าก็แล้วกันนะ ผมยังไม่ค่อยสะดวก”

“ແหม มาทั้งทีแล้ว ไปหนอย่น่า นี่จะเขียนที่อยู่ให้ชนะ” ว่าแล้วก็จัดแจงเขียนชื่อและที่อยู่ลงบนด้านหลังนามบัตรยื่นให้ “คินนี่ถ้าว่างก็ไปนะ”

“โอเค” เขามิ่รับนามบัตรใส่กระเป๋า แล้วยื่นเงินสดชำระค่าเสื้อผ้า ตัดสินใจไม่ใช้บัตรเครดิต มิเช่นนั้นคงจะต้องตอบคำถามกันอีกยาว อีกทั้งเขาก็ไม่ยอมให้ใครรู้ด้วยว่าตนเองเป็นใคร ชินรู้ ลือในเมืองคงแห่กันมา ทำให้ชีวิตุ่นวายไม่ได้พักผ่อนอย่างที่ตั้งใจแน่

เขาหิ้วถุงเสื้อผ้าใหม่ไปที่รถด้วยอารมณ์ที่ไม่ค่อยดีนัก ก่อนจะเข้าบ้าน ก็แวะซูเปอร์มาร์เกตที่ทางผ่าน ไม่กล้าไปห้างใหญ่อย่างเมื่อวาน ชื่อข้าวของที่จำเป็นนิดหน่อยแล้วรีบเผ่นกลับบ้าน อาหารก็ใช้วิธีโทร. สั่งให้มาส่งแทน ตกบ่ายพระอาทิตย์ส่องแสงสว่างจ้า เขาก็คว่ำเป้ กางเกงว้ายน้ำและครีมกันแดดบึ้งรถลงไปที่ชายหาด ไหนๆ มาพักผ่อนทั้งที ก็ขอมานอนอาบแดด

เลียหนอยก็แล้วกัน

ไทเลอร์ลงว่ายน้ำในทะเลสาบอยู่นาน ก่อนจะกลับมานอนอาบแดดบนชายหาดเช่นเดียวกับนักท่องเที่ยวอีกนับร้อยที่นอนเรียงรายกันอยู่บนหาดทราย บ้างก็นอนอ่านหนังสือ บ้างก็นอนหลับได้แสงแดดเพื่อต้องการให้ผิวคล้ำลงเหมาะกับหน้าร้อนเช่นนี้

เขากำลังนอนคว่ำบนหาดเปลินๆ พอพลิกตัวจะนอนหงาย ก็เห็นผู้หญิงที่จำได้แม่นยำกำลังด้อมๆ มองๆ สดสวยตาหาใครสักคนอยู่ และคนนั้นคงไม่พ้นเขาอย่างแน่นอน

ไทเลอร์ค่อยๆ คว่ำข้าวของส่วนตัว หางตาก็คอยมองเคซี่ไม่ให้คลาดสายตา พอเธอหันหลังไปมองหาอีกด้านหนึ่งปั๊บ เขาก็ลุกพรวดแล้ว ออกไปก่อนที่เธอจะหันหันมา พอถึงรถ ก็รีบสตาร์ทต้ออกตัวอย่างรวดเร็ว และยังขับวนรอบเมืองอีกหลายๆ รอบจนมั่นใจว่าเคซี่จะตามมาไม่ถูกแล้วจึงมุ่งหน้ากลับบ้าน เพราะอย่าว่าแต่เคซี่เลย เขาก็ขับรถจนงไปหมดแล้ว เข้าถนนสายนั้น ออกถนนสายนี้ จนจำทางไม่ได้ ต้องใช้จีพีเอสนำทางพาเขากลับมาที่บ้านอย่างปลอดภัย

คนที่ถูกขัดขวางการพักผ่อนสงบดิดๆ กันหลายครั้งขณะเียนข้าวของลงบนโซฟา ไม่เข้าใจเลยว่าเคซี่จะทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร ยิ่งตามดิด เขาก็ยิ่งรำคาญ เกลียดจนไม่อยากเห็นหน้า ขนาดหนีมาไกลข้ามประเทศ ยังตามมาวุ่นวายไม่หยุดหย่อน ช้าเขาก็เกือบจะพลาดไปแล้วไหมล่ะ

ใจร่ำรำอยากจะบินหนีไปยุโรป หรือแบกเบ๊ไปท่องทะเลอันดามันเสียให้รู้แล้วรู้รอด หากไม่ดิดที่ต้องทำธุระที่นี้ให้เสร็จเสียก่อน ซึ่งไม่รู้ว่อีกหนึ่งเดือนข้างหน้าจะจัดการเรียบริ้อยหรือไม่

ไทเลอร์เข้าไปอาบน้ำด้วยอารมณ์หงุดหงิดท้อให้อารมณ์เย็นลงบ้าง ก่อนจะตัดสินใจเปิดคอมพิวเตอร์ที่อินเทอร์เน็ตยังไม่ได้ตัดสัญญาณเพื่อเช็คจดหมายสำคัญต่างๆ แล้วเขาก็ต้องหงุดหงิดยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อเห็นจดหมายรักของเคซี่มารออยู่ในนั้น เขาไม่เสียเวลาเปิดอ่าน พอเห็นชื่อ

ก็ลบทิ้งทันที จากนั้นก็ไล่อ่านจดหมายของโคซ ของผู้จัดการทีม ซึ่งส่งข่าวแจ้งลูกทีมอยู่เนืองๆ ถึงการทำงานในฤดูกาลใหม่ที่กำลังจะเริ่มต้นในอีกไม่ช้า

หลังจากตรวจอีเมลเสร็จ ก็ใกล้เวลาอาหารเย็นอีกแล้ว เขากำลังคิดว่าอะไรจะไปสังพิซซามากินกันตาย เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เขาเห็นชื่อแต่ไม่รู้จักจึงไม่ยอมรับสาย ปรากฏว่าเป็นเพื่อนของโจนส์สักคนหนึ่งฝากข้อความให้คอนเนอร์โทร. กลับด้วย เขานั่งฟังจนจบก็ได้แต่ทอดถอนใจ ไม่นึกว่าโจนส์จะมีเพื่อนมากมายขนาดนี้ ไหนคอนเนอร์บอกว่าหล่อนแทบจะไม่ติดต่อกับใคร หรือคนพวกนี้ติดต่อกันก็เพื่อหวังผลประโยชน์จากการเป็นนายหน้าขายบ้านทั้งสิ้น

หนึ่งชั่วโมงต่อมาเขาก็กินพิซซาอิมเรียบร้อย แม้ออกจะเบื่้อาหารซ้ำซาก แต่มันก็สะดวกสบายที่สุด โดยไม่ต้องออกบ้านไปไหนให้เป็นอันตรายต่อตัวเอง เพราะป่านนี้เคซิ่งจะไล่ตามหาเขาทุกโรงแรมแล้วเป็นแน่ และเธอคงคาดไม่ถึงว่าเขาจะพักอยู่ที่บ้านของตนเองสบายใจเฉิบ

พอคิดว่าตรงระเบียงบ้านมีวิวทะเลสาบสวยงามอยู่ เขาก็หยิบเบียร์จากในตู้เย็นเดินออกไปนั่งตรงเก้าอี้อาบแดด อาบแดดอุ่นที่อ้อยล้อยอยู่เหนือเขา แม้จะสว่างเข้าไปเกือบทึมแล้ว แต่ยังคงมีแสงสว่างอบอุ่นอยู่ เพราะยังอยู่ในช่วงปลายฤดูร้อน และในอีกไม่กี่สัปดาห์ข้างหน้าพระอาทิตย์ก็จะตกเร็วขึ้นเพราะเข้าสู่ฤดูใบไม้ร่วงแล้ว

เขากำลังนอนชมวิวเพลินๆ ดวงดาวนับแสนดวงค่อยๆ สว่างขึ้นเมื่อแสงจากธรรมชาติหมดลงไป ไทเลอร์ยังคงไม่อยากจะกลับไปนอนอู้งออยู่ในบ้านเพราะยังตัดสินใจไม่ถูกว่าจะเริ่มต้นตรงไหนตรงใดที่คอนเนอร์ยังไม่ติดต่อกันมา

และราวกับกระแสดิจิตจะแรง ส่งถึงกันได้ ในวินาทีที่คิดถึงคอนเนอร์ เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นทันที

“ฮัลโล...” ไทเลอร์รับสายขึ้นมา

“ไทเลอร์ นี่ฉันเอง”

“คอนเนอร์ เฮ้ เป็นไงบ้าง ตอนนี้นายอยู่ที่ไหนวะ”

“ฉันเพิ่งเดินทางถึงฟลอเรนซ์เมื่อไม่กี่ชั่วโมง เป็นห่วงนาย ทางนั้นเป็นยังไงบ้าง” เสียงทุ้ม อ่อนโยนเอื้อนเสียงแสดงความห่วงใยจนคนฟังรู้สึกได้

“แย่ที่สุด ตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว ยายเคซีมันตามมาป่วนถึงที่นี่จนได้ ยายบ้านี้จมูกไวอย่างกะมด”

“อะไรกัน”

“นั่นแหละสิ ฉันวิ่งหนีเกือบตาย คุณเธอเล่นไปป่วนประกาศทั้งห้า คนไล่ตามจนเกือบหนีไม่ทัน” ไทเลอร์เอ่ยถึงเหตุการณ์วันวานอย่างไม่สบอารมณ์นัก

“แล้วนายรอดมาได้ยังไง”

“ฉันไปเจอเนีรา แฟนเก่านาย อ้อ กับลูกของนายด้วย น่ารักเชียว ชื่อเคน ไม่ยอมเล่นสเกตน้ำแข็งเหมือนแม่ กลับมาชอบฮอกกี้ เขารายงานได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ จากปลายสาย “นายหัวเราะอะไรวะ”

“เปล่า ก็แค่ทำอะไรนิดหน่อย คงจะได้ซื้อพ้อมาแทนมั้ง”

“นายหมายถึงพ้อของเราอะไร”

“ก็นั่นแหละ” คอนเนอร์ไม่จำเพาะเจาะจง เขาก็ไม่เอะใจอะไรเพราะบิดาของเขาก็เป็นโคซซอนฮอกกี้เช่นกัน

“แต่เธอบอกว่า นายไม่ยอมรับเด็กตั้งแต่แรกแล้ว และเธอก็ไม่เรียกร้องอะไรจากนายด้วย” เขายังเล่า

“อืม...เพราะแม่ฉันแหละ หัวเด็ดตีนขาดก็ไม่ยอมรับ เฮ้อ...แล้วนายยังเจอเรื่องอื่นอีกหรือเปล่าล่ะ” คอนเนอร์ตัดบท และถามเรื่องอื่นแทน

“วันนี้ฉันไปตัดผมให้เหมือนนาย แล้วก็เจอคนมาทักเยอะเยอะเลย ทั้งป้าอะไรก็ไม่รู้ ยายแคชเชียร์ที่ห้างเดอะเบย์อีก คุณป้านั่นชวนให้ไปกินข้าวที่บ้านแก คนหลังชวนให้ไปนั่งที่บาร์ของเพื่อนในรุ่นที่เพิ่งเปิด เย็นนี้

ยังมีคนโทร. มาติดต่อเรื่องขายบ้านอีก อะไรกันนักหนาจะเนี่ย ไหนนายบอกว่แม่เป็นคนเก็บตัว ไม่ค่อยมีเพื่อนฝูงเท่าไรง”

“แม่เก็บตัวไม่ค่อยยุ่งกับใคร แต่ในฐานะโคชสอนสเกต ก็มีลูกศิษย์มีคนรู้จักทำานเยอะนะ แล้วอย่าลืมนว่ ในฐานะที่ฉันเป็นนักสเกตน้ำแข็งระดับประเทศ ก็ต้องมีคนรู้จักไม่น้อย”

“งั้นก็เตรียมตัวช่วยได้แล้ว เพราะถ้าฉันยังเป็นแบบนี้ต่อไป ฉันจะบินกลับแอลเอ หรืออาจจะหนีไปเที่ยวมัลดีฟส์เลย ส่วนเรื่องทางนี้ นายมาสานต่อเองก็แล้วกัน”

“อย่าเพิ่งสิไทเลอร์ ใจเย็นๆ ก่อนได้ไหม นายก็รู้ว่าฉันทนอยู่ที่บ้านนั้นไม่ได้เพราะมันมีภาพของแม่ไปทั่วทุกหนทุกแห่ง และเรื่องนี้ มีแต่นายเท่านั้นที่จะช่วยฉันได้” คอนเนอร์อื้อฉวอน พอเอ่ยถึงมารดาเสียงก็สั่นขึ้นขึ้นมาทันที

“แต่พวกเขาจะต้องรู้แน่วฉันไม่ใช่นาย เพราะจำพวกเขาไม่ได้เลย”

“แต่เราคุยกันแล้วนี่ว่านายจะทำเป็นความจำเสื่อม นายก็บอกไปสิว่านายจำอะไรไม่ได้เลย”

“แล้วนี่ฉันจะต้องไปบอกทุกคนเลยหรือไงนะ มันไม่ใช่เรื่องง่ายๆ เลยนะโว้ย” ไทเลอร์โวย “แต่เมื่อวานฉันบอกนี่เราไปคนเดียว เธอก็ทำหน้าที่เหมือนนกพิหลอก ทำท่าเหมือนเกลียดฉันยิ่งกว่าอะไรดี ทำทางนายจะไปทำร้ายเธอไว้มาก”

“ไม่ใช่ฉันทรอก...” คอนเนอร์บอกเรียบๆ ก่อนจะโพล่งออกมา “ใช่แล้ว นีรา!”

“อะไรของนายวะ?”

“ก็นี่รานี้แหละที่จะช่วยนายได้” ปลายสายละล่ำละลัก

“ช่วยยังงั๊วะ เธอไม่เอาป็นไลยงฉันก็บุญแล้ว”

“เธอไม่ทำทรอก เธอเป็นคนดีที่สดุคนหนึ่งที่ฉันรู้จัก และเธอรู้จักเพื่อนๆ ทุกคนของแม่ ของฉัน เพราะเราเรียนมาด้วยกันตลอด ดังนั้นเธอ

จะเป็นผู้ช่วยที่ดีของนายได้”

“แต่เธอเกลียดนาย หมายถึงฉันในตอนนี่ เธอไม่มีวันช่วยฉันแน่”

“เธอเกลียดฉัน ไม่ได้เกลียดนาย”

“หมายความว่ายังไง”

“ก็หมายความว่าตามนั้น ถ้านายบอกเธอไปตรงๆ ว่านายคือ ไทเลอร์ สก็อตต์ ไม่ใช่ฉัน และบอกจุดประสงค์ในการมาครั้งนี้ของนาย ฉันคิดว่าเธอจะเต็มใจช่วยนาย”

“แล้วเธอจะเก็บความลับได้หรือวะ”

“นรีราเป็นผู้หญิงที่พิเศษที่สุด ถ้าสิ่งไหนที่เธอรับปากแล้ว เธอก็จะต้องทำให้ถึงที่สุด ฉันถึงมั่นใจตอนที่คิดถึงเธอ”

“อืม...แล้วฉันจะติดต่อเธอได้อย่างไร เบอร์โทรศัพท์ที่ไม่มี เธอไม่ยอมให้อะไรไว้เลย”

“เบอร์มือถือของเธอคงเปลี่ยนไปแล้ว แต่เบอร์บ้านคงยังไม่เปลี่ยน ฉันคิดว่าสมุดโทรศัพท์ของแม่มีเบอร์บ้านของเธออยู่ นายลองค้นดู มันอยู่ที่โต๊ะวางโทรศัพท์นะแหละ”

“ก็โอเค ขอให้เธอช่วยเหลือ คงต้องมีค่าจ้างที่สมน้ำสมเนื้อหน่อย”

“ก็ดี เธอคงต้องการเงินมาก เพราะฉันได้ยินข่าวมาว่าเธอต้องทำงานหนักเลี้ยงลูก ไหนจะเรียนให้จบอีก”

“ทั้งหมดก็เป็นเพราะนาย” ไทเลอร์โทษอีกฝ่ายทันที

“ฉันยอมรับผิดชอบที่เป็นต้นเหตุทั้งหมด แต่ฉันสาบานว่า ไม่เคยคิดจะทำร้ายเธอเลย สิ่งเดียวที่ฉันรู้สึกผิดมาตลอด ก็คือวันที่ต้องหันหลังให้เธอตามคำสั่งของแม่ และไม่เคยกลับไปหาเธออีกเลยแม้จะรู้ว่าเธอคลอด”

“ดีแค่ไหนแล้วที่เธอยังยอมคุยกับฉัน” ไทเลอร์พึมพำ

“ถ้านายบอกเธอว่านายคือ ไทเลอร์ สก็อตต์ เธอจะไม่เกลียดนาย และเธอจะเป็นผู้ช่วยที่ดีของนายได้ อีกอย่าง นายก็อยากจะกันยายบ้าเคซี่ออกไปจากชีวิตไม่ใช่หรื ถ้าเธอเห็นว่านายอยู่กับนรีรา อาจจะเลิกรุ่นวายกับ

นายก็ได้นะ”

“อืม...เป็นความคิดที่เข้าท่าดีแฮะ” ไทเลอร์ซึกคล้อยตาม “แต่ยังไงก็ตาม ฉันมีเวลาแค่สองเดือนเท่านั้น ถ้าภายในสองเดือนนี้ยังไม่ได้เบาะแสอะไร ฉันก็จะกลับ แล้วเราก็ขายบ้านแบ่งสมบัติของแม่ตามที่นายความบอก ตกลงใหม่”

“ตกลง นายบอกเรื่องนี้ไม่รู้กี่ครั้งแล้ว ฉันเข้าใจ และอย่างน้อยเราก็ได้เริ่มต้นทำบางสิ่งบางอย่างที่ถูกต้องเสียที”

“ถ้าฉันก็ตกลงตามนี้ ฉันมาที่นี่ตามคำขอร้องของนาย ฉันก็จะทำให้ดีที่สุด แต่ถ้าไม่ได้เรื่องได้ราว ก็ต้องปล่อยทุกอย่างให้จบลงไปอย่างที่มีนควรรจะเป็น”

“ฉันเข้าใจ” คอนเนอร์บอกอีกครั้ง “ตกลงตามนี้ เอาละ ติดต่อกันเราไปได้แล้ว ต่อไปฉันจะติดต่ोनายทางอีเมล แล้วจะบอกหมายเลขโทรศัพท์ใหม่ไปเร็วๆ นี้ เพราะฉันคงจะอยู่ที่นั่นตลอดเวลาที่นายอยู่เคโรลนาเหมือนกัน”

“ได้เลย ถ้าได้ความคืบหน้าเมื่อไหร่ ฉันจะรายงานให้แกู้เป็นคนแรก”

“ขอบใจมากไทเลอร์ ฉันรู้ว่าฉันพึ่งนายได้เสมอ พี่ชาย”

“ขอบคุณที่มั่นใจ น้องชาย เอาละ เทียบเพื่อฉันด้วยก็แล้วกัน แล้วคุยกันใหม่”

คอนเนอร์ล่าลาอีกสองสามคำก่อนตัดสายไป ไทเลอร์กำลังกลัดกลุ้มเรื่องปัญหาเฉพาะหน้าที่จะต้องไปเผชิญกับหญิงสาวอดีตโจทก์ของน้องชาย... ขณะที่ฝ่ายที่อยู่ไกลออกไปนั้นก็คลี่คลายบ้าง ด้วยความพึงพอใจ ก่อนจะพึมพำออกมา

“ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องสะสางปัญหาในอดีตเสียที... คนไหนเป็นคนลงมือ คนนั้นก็ต้องรับผิดชอบถึงจะถูกต้อง!”

๔

ไทเลอร์เจอสมุดจดเบอร์โทรศัพท์ของมารดาวางอยู่ในช่องใต้โทรศัพท์ คั่นเจอง่ายอย่างที่คอนเนอร์บอกจริงๆ เขาต้องพลิกดูอยู่นาน เพราะไม่รู้จักนามสกุลของนินา แต่พอเห็นชื่อซึ่งไม่เหมือนใครของเธอตรงกลางๆ สมุดแล้วเขาก็มั่นใจว่าในเมืองนี้คงไม่มีใครชื่อเหมือนเธออีก

ชายหนุ่มไม่เสียเวลาคิดเลย เขากดโทรศัพท์หานินาทันที รอไม่นาน เสียงใสๆ ก็รับสาย

“ฮัลโหล”

“เฮ้ นั่นเคนหรือเปล่า” ไทเลอร์ทักไปทันที เมื่อเดาว่าคงจะเป็นเด็กชายคนเดียวที่บ้าน ดีใจที่ไม่เจอผู้ใหญ่ ที่อาจจะพูดยากเย็นกว่า

“ครับ ต้องการพูดกับใครหรือครับ”

“เอ่อ จริงๆ ก็อยากคุยกับเคนมากกว่าคนอื่น จำเอาได้ไหม ไทเลอร์ สก็อตต์ ไง”

“ไทเลอร์ สก็อตต์ โทร. มาหาผม!” เสียงเด็กชายตะโกนสั้นโทรศัพท์จนคนฟังต้องยัดมือออกไปจนสุด เพราะเสียงนั้นดังจนแก้วหูสะท้อน

“เบาๆ ก็ได้เจ้าอ้วน ไซ้ อาเพิ่งมาอยู่ที่นี้ เลยไม่รู้จะคุยกับใครดี คุยกับหนูได้ไหม”

“โอ๊ย ได้ครับ ได้” เสียงนั้นตื่นเต้นอย่างเห็นได้ชัด

“ว่าแต่ คุยกันทางนี้ไม่ค่อยสนุกเลย เราน่าจะมาเจอกันดีกว่านะ อ่าวา”

“ดีครับดี เจอกันดีกว่าครับ” เคนเห็นดีเห็นงามไปด้วยหมด

“ถ้างั้น ให้อาคุยกับแม่ของหนูดีกว่า จะได้นัดเวลากัน”

“ได้ครับ แม่!” เด็กชายใจร้อนเหลือประมาณ พอเขาบอกว่าจะคุยกับ มารดา ก็ตะโกนเรียกทันที “แม่ครับ โทรศัพท์จาก ไทเลอร์ สก็อตต์!”

เจ้าของช็อกลอกตา...หวังว่าเธอคงจะไม่กระแทกโทรศัพท์ใส่โดยไม่ยอมคุยหรอกนะ แต่เขาก็ต้องลอบถอนใจเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะ

“โทร. มาทำไม ฉันไม่มีอะไรจะพูดกับคุณ”

“เฮ้ นีรา อย่าพูดอย่างนั้นสิ ผมมีธุระสำคัญจะคุยกับคุณจริงๆ ถึงได้โทร. มา”

“เรื่องอะไร ถ้าจะพูดเรื่องเคน ก็ลืมไปได้เลย ฉันไม่ต้องการความ รับผิดชอบจากคุณ และคุณก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะฟ้องร้องเอาแก่ไป เพราะคุณ ไม่เคยยอมรับเขาตั้งแต่แรกแล้ว”

“โ้ว...โ้ว ใจเย็นๆ ลีครับ ผมยังไม่ได้พูดอะไรอย่างนั้นเลย”

“ได้ยินอย่างนั้นเธอจึงเงียบไป แต่เพียงอึดใจเดียวก็ถามขึ้นอีก

“ถ้างั้นคุณมีเรื่องอะไร?”

“ผมมีเรื่องสำคัญจะบอกคุณ ไม่เกี่ยวกับเคนหรอกนะ คุณไม่ต้องห่วง เอาเป็นว่า ผมต้องการความช่วยเหลือจากคุณ ถ้าคุณพอจะมีเวลาให้ผม ผมอยากจะนัดกินกาแฟสักแก้ว แล้วจะเล่ารายละเอียดเรื่องนี้ให้ฟัง”

“ฉันไม่มีเวลา” เธอเด็ดบัวไม่ไว้ใย “ไปขอความช่วยเหลือจากคนอื่น ก็แล้วกัน”

“โอ้ อย่าเพิ่งพูดอย่างนั้นสิ ผมขอร้องละ ขอเวลาแค่สิบห้านาทีเท่านั้น

ถ้าคุณไม่พอใจ ผมก็ยินดีจะปล่อยคุณกลับ”

เธอไม่ตอบ แต่เขาก็เดาว่ามีโอกาสสูงที่จะได้ยินคำปฏิเสธ จึงยืนยัน
ไม่ยอมทำให้เธอกังวลเกินเหตุ

“มันเป็นเรื่องงาน ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องส่วนตัว ผมรับรอง”

เธอก็ยังคงเงิบ ท่าทางคงจะโกรธคอนเนอร์จนชนิดที่ชาตินี้คง
ไม่อยากจะเห็นหน้ากันอีก

“นี่รา ผมขอแค่สิบห้านาทีเท่านั้น ถ้าผมพูดอะไรให้คุณไม่พอใจก็
คุณลุกหนีได้เลย ผมจะไม่รังแกคุณไว้ ผมสัญญา”

“ก็ได้ค่ะ ไปเจอกันที่ไหนล่ะคะ”

“ที่ไหนก็ได้ตามที่คุณต้องการ ถ้าฉัน อีกสิบนาทีผมจะไปรับคุณที่บ้าน
นะ” ไทเลอร์ละล่ำละลัก ดีใจที่เธอยังยอมให้โอกาส แม้สิบห้านาทีก็ยังดี

“ตกลง อีกสิบนาทีฉันจะรอที่หน้าบ้าน” เธอบอกหัวงๆ แล้วเขาก็ได้ยิน
เสียงเฮลันจากเด็กชายเคน แล้วสายก็ตัดไป เขาหวังว่าเธอคงจะไม่พาเคน
ไปด้วย ไม่เช่นนั้นคงจะคุยกันลำบาก แต่ถ้าให้เดา เธอคงไม่พาบุตรชาย
ไปด้วย เพราะไม่ยอมทำให้เจอเขาอีก เรื่องของเรื่องคงทั้งกลัวทั้งหวง
นั่นแหละ

ไทเลอร์กระโดดเข้าไปเปลี่ยนชุด ออกจะไม่ค่อยชอบกางเกงผ้ารัดรูป
และเสื้อเชิ้ตพับแขนตามสไตล์เสื้อผ้าแบบคอนเนอร์ เหมือนไม่เป็นตัวของ
ตัวเองชอบกล ถ้าเป็นเขา คงใส่เสื้อสอกก็หลวมโคร่ง กางเกงยีนๆ
รองเท้าผ้าใบเก่าๆ ไปไหนต่อไหนได้แล้ว แต่น้องชายของเขาต้องเนี้ยบ
ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ดังนั้นหากจะทำให้ทุกคนเชื่อว่าเขาเป็นคอนเนอร์ เขาก็
ควรจะต้องอดทนจนกว่าจะกลับไปแอลเออีกครั้ง

เขาคดีที่อยู่ของนิราลงไนจีพีเอส ซึ่งบอกว่าขับรถเพียงแค่ออกสาม
นาทีกี่ถึง เขาบึ่งรถลงเขาไปยังบ้านของเธอ หญิงสาวออกมายืนรอที่หน้า
ประตูแล้ว ท่าทางคงไม่ยอมให้เขาเข้าไปทักทายคนข้างใน ที่หน้าต่าง
ห้องนอนเล็กหน้าบ้าน เขาเห็นเจ้าของเงาร่างบ้อมๆ เปิดมู่ลี่มองเขา

ตาละห้อย ไทเลอร์โบกมือให้เด็กน้อย ขณะที่แม่ของเจ้าหนูเดินอ้อมรถ
มานั่งข้างคนขับ

“ครึ่งชั่วโมง ไม่ขาดไม่เกิน” เธอบอกเสียงเด็ดขาด

“ตกลง ว่าแต่ไปนั่งไหนดี”

“สามทุ่ม ร้านกาแฟคงใกล้ปิดแล้ว ตรงด้านหลังใกล้ทางขึ้นเขา
มีพับเล็กๆ นั่งที่นั่นก็แล้วกัน” เธอตัดบท เขาเห็นพับนั้นเหมือนกันขณะ
ขับรถลงมา จึงเลี้ยวกลับรถตอนถนนว่าง ไม่ลืมโบกมือให้เด็กชายที่ฝึกยิ้ม
กว้างพร้อมโบกมือห้อยๆ ส่งให้อีกครั้ง ไม่ถึงสองนาทียุติแล้วเข้าจอด
ในลาน ชาวาวๆ ในทางเกยขึ้นรูปของนิราก็อึ้งๆ นำหน้าเข้าไปในพับ
เธอเลือกนั่งโต๊ะด้านในสุดที่พอจะคุยกันได้รู้เรื่องหน่อย ไทเลอร์ไม่ขัด
หลังจากนั่งแล้วก็สั่งเครื่องดื่มกับอาหารว่างมากินเล็กน้อย ทันทีที่บิกร
รับเมนูกลับไป เธอก็ไม่เสียเวลา

“มีอะไรก็ตามมาได้เลย ฉันพร้อมแล้ว”

“แหม คุณนี่ใจร้อนจริงๆ” ไทเลอร์หัวเราะเบาๆ แต่ฝ่ายหญิง
ไม่ตกลงไปด้วย

“อย่าลืมนว่าคุณมีเวลาเหลือแค่ยี่สิบนาทีเท่านั้น” เธอเตือน ตามด้วย
คำขู่ “ซินซ่า ฉันซาร์จเงินคุณเป็นนาทีเท่ากับเวลาทำงานของฉันแน่”

“ก็ตีเหมือนกัน ผมว่ายุติธรรมดี ถ้างั้นจับเวลาได้เลย” เขากลับ
ไม่แยแสกับคำขู่ ดูจะดีใจเสียอีก

“แต่ค่าแรงของฉันชั่วโมงละห้าสิบลีเยอ” เธอแหง

“ผมจ่ายให้สองเท่าเลยเอา เริ่มนับตั้งแต่นาทีที่ออกจากบ้านของคุณ
เลยก็แล้วกัน รวมถึงตอนนี้ก็สิบนาทีแล้ว”

ใบหน้านวลแดงจัดโดยไม่ต้องพึ่งแอลกอฮอล์ ดูก็รู้ว่าเจ้าตัว
พยายามจะควบคุมอารมณ์อย่างยิ่ง ก่อนจะถามอีกครั้ง

“ฉันไม่ต้องการเงินของคุณ ถ้าคุณจะพูดธุระให้จบภายในยี่สิบนาที
ฉันจะได้กลับบ้านไปทำรายงานต่อ ฉันไม่วางจะมาทะเลาะกับคุณ”

“โอเค ผมเข้าใจแล้ว” ไทเลอร์กลับเข้าสู่เรื่องที่ต้องการคุย แต่ก็อดกระเซ้าหญิงสาวไม่ได้เพราะเห็นเธอท่าทางเคร่งเครียดจริงจังเหลือเกิน ต่างจากที่เคยเห็นเธอบนลานน้ำแข็งเมื่อหกปีก่อน ที่ดูสวยสดใส น่ารัก เคียงคู่คอนเนอร์ในการแข่งขันระดับประเทศ ซึ่งบิดากับเขาบินมาเชียร์ถึงขอบสนาม หลังงานเลี้ยง พวกเขาจึงไปนั่งคุยกันต่อจนดึกดื่น ตอนนั้นเขายังคิดในใจว่าคอนเนอร์ช่างเลือกคู่ได้ดีจนน่าอิจฉา...

“ว่าไงละ เข้าใจแล้วก็พูดเสียทีสิ”

ไทเลอร์สะดุ้ง...เพราะเขากำลังคิดถึงคำคืนนั้น หลังกลับจากงานเลี้ยงเล็กๆ ภายในครอบครัวที่สมาชิกได้พบกันอีกครั้งในรอบห้าปี แต่บิดาและมารดาก็ยังคงไม่ลงรอยกันเหมือนเดิม ทุกอย่างจบด้วยการทะเลาะ คอนเนอร์ต้องตามไปปลอบใจมารดา...

“อ้อ...ก็เรื่องคอนเนอร์นี่” เขาเริ่มต้น หลังจากจิบเบียร์อเมริกันไปหลายอีก ก็เห็นคิวโง่งที่ตรงตามธรรมชาติขมวดเข้าหากัน

“คุณพูดอย่างกับตัวเองไม่ใช่คอนเนอร์อย่างนั้นแหละ” เธอเยาะ

“ผมดูเหมือนเขามากใช่ไหม?”

“บ้าหรือเปล่า อย่าบอกนะว่าเรื่องสำคัญของคุณคือต้องการถามฉันแค่นี้ หรือว่าหวั่นพาดครั้งก่อน นอกจากความจำเลื่อมแล้ว สมอยังเลอะเลือนอีกด้วย” ทั้งที่กำลังเครียด ไทเลอร์กลับหัวเราะออกมา กว่าจะตอบได้ก็ผ่านไปหลายนาที

“ไม่หรอก เรื่องนั้นก็สำคัญ แต่ไม่เท่ากับสิ่งที่กำลังจะบอกคุณตอนนี้”

“งั้นก็พูดมาเสียทีสิ ฉันรอมานานแล้วนะ” นีราหมดความอดทน

“โอเค โอเค ผมเข้าใจแล้ว เอาเป็นว่า สรุปง่ายๆ เลยกี่แล้วกันนะว่าผมชื่อ ไทเลอร์ สก็อตต์ จริงๆ ผมเป็นฝาแฝดคนที่พี่ของคอนเนอร์อดีตแฟนของคุณ...”

ตาที่กลมโตอยู่แล้วของนีราเบิกกว้างเป็นสองเท่า มือที่กำลังยกแก้ว

จิบเบียร์ค้างอยู่แค่นั้น

“นี่ ไม่มีมุกที่ดีกว่านี้แล้วหรือยัง ถ้าจะพูดแค่นี้ ฉันกลับดีกว่า”
เธอวางแก้วดั่งปัง แล้วลุกขึ้นคว้ากระเป๋าถือทันที แต่ไทเลอร์มือไว รีบคว้า
ข้อมือเธอไว้ไม่ให้รีบพลุนพลันจากไป

“ฟังก่อนสิเนี่ยา ผมมีหลักฐานนะ ใจเย็นๆ ฟังผมสักห้านาที แล้ว
คุณจะได้เข้าใจว่าผมกำลังพูดเรื่องอะไร”

เธอมองหน้าเขาคลายซึ้งใจ ก่อนจะกระแทกตัวลงนั่งอีกครั้ง

“ฉันคบกับคอนเนอร์มาแปดปี เขาไม่เคยเอ่ยถึงพี่ฝาแฝดเขาสักคำ
หรือแม้แต่โจนส์ก็ไม่เคยเอ่ยถึง”

“แล้วแม่เคยเอ่ยถึงพ่อผมหรือเปล่าล่ะ หรือแม้แต่คอนเนอร์เคย
เอ่ยถึงพ่อด้วยหรือเปล่า?”

เธอหนึ่งคิดไปนิด ก่อนตอบตามที่จำได้

“เปล่า ทั้งสองคนไม่เคยพูดถึงอดีตสามีของโจนส์”

“นั่นไงล่ะ ทั้งหมดเป็นเพราะแม่ของผมมีทิฐิมากเหลือเกิน ท่านห้าม
คอนเนอร์พูดถึงพ่อ ห้ามพูดถึงผม ไม่เคยบอกให้คนรอบๆ ตัวท่านรู้ว่า
พวกเราอยู่ที่อเมริกา ไม่เคยบอกว่าพวกเราเป็นตัวตนด้วยซ้ำ” ไทเลอร์พน
ลมหายใจออกจมุก ความผูกพันกับมารดาของเขาแทบจะเป็นศูนย์ เพราะ
ไม่เคยติดต่อกันเลยนับตั้งแต่เขาอายุหนึ่งขวบ แต่บิดาเขามองภาพที่เขา
ถ่ายกับคอนเนอร์ตอนเด็กเอาไว้บนผนัง โตมาพอรู้ความ เขาก็พยายาม
ติดต่อกับคอนเนอร์ และเป็นเพื่อนกันทางจดหมายที่โรงเรียนมาตลอด
ระยะเวลาหลายปี จนกระทั่งโตจึงเริ่มติดต่อกันทางอินเทอร์เน็ต โดยที่
มารดาไม่เคยทราบเรื่องนี้

“แล้วไหนล่ะคะหลักฐาน” เธอถาม

เขาจึงหยิบโทรศัพท์ เปิดภาพของตนเองที่ถ่ายเอาไว้กับทีมชอกกี
ชนิดที่เรียกว่าเป็นส่วนตัวที่สุด หากไม่ใช่คนในก็หมดสิทธิ์ที่จะได้ภาพ
เหล่านี้

“ผมคือไทเลอร์ สมาชิกทีมแอลเอคิงส์ที่ได้แชมป์เมื่อปีก่อน พ่อของผมเป็นโค้ชฮอกกี้ที่พอร์ตแลนด์ โอริกอน และนี่รูปครอบครัว รูปสุดท้ายก่อนที่พ่อกับแม่จะแยกทางกัน” เขาค่อยๆ ไล่เปิดภาพไปที่สะพานจนกระทั่งภาพสุดท้าย

นี่เราจำใจนส์ได้ ในวัยสาวใจนส์ดูสวยเหลือเกิน ชายหนุ่มที่ยืนข้างตัวก็หล่อเหลา ภูมิฐาน เหมาะสมกันยิ่งนัก ทั้งสองอุ้มเด็กชายตัวน้อยไว้ในอ้อมกอด ใบหน้าเหมือนกันราวกับแกะ และช่างเหมือนเคนตอนเด็กๆ เหลือเกิน

เธอยืนโทรศัพท์คืนให้ไทเลอร์อย่างงงๆ คราวนี้สายตาที่มองเขาเปลี่ยนไป ไม่ได้เต็มไปด้วยความเกลียดชังอย่างแต่ก่อนแล้ว แต่กลายเป็นห่วงใยแทน เพราะเธอแทบจะไม่รู้จักผู้ชายคนนี้นเลย

“แล้วคุณอยากจะให้ฉันช่วยเรื่องอะไรหรือคะ ทำไมไม่ให้คอนเนอร์มาช่วย”

“คอนเนอร์มีปัญหาส่วนตัว ที่มาที่นี่ไม่ได้ เขาจึงขอร้องให้ผมมาแทน แต่ผมก็มาในนามของ ไทเลอร์ สก็อตต์ ไม่ได้ไปอีกเช่นกัน เพราะอย่างที่คุณเห็นเมื่อวานที่วอลมาร์ต ผมมีแฟนคลับที่บ้าคลั่งคนหนึ่ง คอยตามรังควานชีวิตจนยุ่งวุ่นวายไปหมด ขนาดผมหนีมาที่นี่ยังบินตามมาด้วย และป่านนี้คงจะตามหาตัวผมให้ควัก ถ้าผมเปิดเผยตัวออกไป เธอก็จะตามมาก่อความวุ่นวายไม่สิ้นสุด และอาจจะรวมถึงทุกคนรอบตัวผมจนผมจัดการธุระส่วนตัวไม่ได้ ดังนั้นผมจึงต้องมาในนามของคอนเนอร์ จึงจะปลอดภัยที่สุด อีกทั้งเรื่องทรัพย์สินของแม่ก็เกี่ยวข้องกับเขาด้วย ถ้าทุกคนเห็นขามจัดการเรื่องมรดก ก็คงไม่แปลกใจ”

“แล้วปัญหาคืออะไรล่ะคะ ฉันไม่เข้าใจ”

“ปัญหาคือการตายของแม่ พวกเราเชื่อมั่นว่ามีเงื่อนงำ แม่เป็นผู้หญิงที่แกร่งมาก พวกเราไม่เชื่อว่าท่านจะผูกคอตายได้ แต่ทางกองพิสูจน์หลักฐานสรุปว่าไม่มียาอะไรในตัวท่านนอกจากยาที่ท่านทานเป็นประจำ

และไม่มีร่องรอยบาดแผลอื่น หรือร่องรอยการต่อสู้ ทุกล่างสรุปว่า
แม่ฆ่าตัวตาย”

“แต่ท่านอาจจะเครียดมากก็ได้ นะคะ คอนเนอร์ไม่เคยกลับมา
ดูแลท่านเลย สภาพจิตอาจจะแย่มากจนคิดสั้นก็ได้ ยิ่งระยะหลังๆ ฉัน
ได้ยินข่าวมาว่าท่านต้องพบจิตแพทย์เป็นประจำ”

“ท่านต้องพบจิตแพทย์มานานแล้ว เรียกว่าตั้งแต่หย่าก็ได้ ท่าน
ก็ดีขึ้นหลังจากที่คอนเนอร์ทำตามที่ท่านต้องการได้ แต่มาแยลงตอนที่
คอนเนอร์แบกรับภาระนั้นไม่ได้อีกต่อไปแล้วตัดสินใจหนีไปอยู่ที่แวนคูเวอร์
จนกระทั่งแม่เครียดหนัก ล้มป่วย แต่คอนเนอร์ก็ไม่ยอมกลับมา”

“ฉันพอจะเข้าใจค่ะ” เธอพิมพ์บอก แต่ไม่อยากแสดงความคิดเห็น
ใดๆ ทั้งสิ้น ถึงอย่างไรเธอกับโจนส์ก็ยังถือว่าเป็นแม่ลูกกัน คงไม่มีลูก
คนไหนอยากได้ยินคนอื่นพูดถึงแม่ในทางที่ไม่ดีแน่

“สรุปว่าคุณเชื่อเรื่องที่ผมพูดแล้วใช่ไหม”

“ก็...” เธอตอบอย่างไม่ค่อยอยากจะยอมรับนัก “ฉันจำโจนส์ได้
จำภาพคอนเนอร์ตอนเด็กๆ ได้ เห็นแบบนี้ก็ปฏิเสธไม่ออกแล้วละค่ะ”

“ดีมาก” ไทเลอร์ค่อยยิ้มออก “เอาละ กลับมาเข้าเรื่องก่อน
คอนเนอร์เองก็มีปัญหาส่วนตัวของเขาเหมือนกัน เพราะเขาเติบโตขึ้นมา
จากการเลี้ยงดูของแม่ที่คาดหวังสูงจากตัวเขา เพราะถือว่าเป็นสิ่งเดียว
ที่เป็นของท่าน อยากให้ได้ดีกว่าผมที่พอเป็นคนเลี้ยง”

“ค่ะ” เธอรับฟังอย่างสงบ ดูจะเข้าใจสถานการณ์ดี

“หลายปีที่ผ่านมาคอนเนอร์ต้องเข้าพบจิตแพทย์มาตลอดเหมือนกัน
จึงไม่สามารถกลับมาดูแลแม่ได้”

“ขอโทษนะคะ เรามีปัญหาเรื่องอะไรหรือ” เธอสงสัย

“ระยะหลังเขามีอาการหวาดกลัวทุกครั้งที่เราเข้าไปใกล้แม่ พอเขาอยู่
ที่บ้านก็จะเครียดมาก หลายครั้งที่เกิดการคลุ้มคลั่ง เขาจึงได้ตัดสินใจ
หนีไปอยู่แวนคูเวอร์ทันทีที่เรียนจบ เพื่อหนีจากปัญหาทุกสิ่ง พวกเราคิดว่า

เขาคงกลัวแม่ แต่ที่ไหนได้ หลังจากท่านเสียชีวิต คอนเนอร์ลองกลับมาอยู่ที่บ้านหลังนี้ เขาก็อยู่ไม่ได้ เขามีอาการหวาดผวา และต้องหอบเสื้อผ้าไปอยู่โรงแรมตลอดในช่วงที่จัดงานศพ ผมไม่รู้เรื่องนี้ ผมเดาว่าเขาคงเครียดเกินกว่าจะบอกเรื่องนี้กับผม พอจัดการงานศพเสร็จ กลับไปแวนคูเวอร์แล้วเขาถึงได้ยอมบอก ที่นั่นเป็นที่ที่เขารู้สึกมั่นใจและเป็นตัวของตัวเองมากที่สุดแล้ว”

“คุณพระ...” นีราพืมพ่า “ฉันไม่คิดว่าเขาจะมีอาการรุนแรงขนาดนี้”

“ผมก็ไม่คิดเหมือนกัน และเขาคิดว่าผมจะช่วยเขาให้หายจากอาการหวาดผวาได้”

“แล้วทำไมถึงไม่รีบขายบ้านนั้นไปเสียละคะ จะได้จบปัญหา เขาไม่ต้องกลับมาที่นี่อีก ก็ไม่ต้องหวาดกลัว”

“ตอนแรกผมก็คิดอย่างนั้น แต่เขาเชื่อมั่นว่าแม่ถูกฆาตกรรม เขาฝันถึงแม่ทุกคืน ฝันว่าท่านกำลังผูกคอตตัวเอง แล้วมองคอนเนอร์ด้วยความผิดหวัง ก่อนจะตื่นทุรนทุรายจนกระทั่งสิ้นใจ แม้กระทั่งตอนนี้ก็ยังฝันซ้ำๆ มาตลอด”

“เขาอาจจะเครียดเกินไปได้ค่ะ”

“นั่นก็คงจะส่วนหนึ่ง แต่เขาเห็นว่า แม่เป็นผู้หญิงที่แข็งแกร่งมาก จนออกจะเรียกว่าคือด้วยซ้ำ อีกทั้งท่านยังสู้ชีวิตมาตลอด การที่ท่านฆ่าตัวตายจึงออกจะแปลกหน่อย”

“คุณจึงมาเพื่อค้นหาตัวฆาตกร อย่างนั้นหรือคะ”

“นั่นคือเหตุผลหลัก เหตุผลรองก็คือ ผมกับคอนเนอร์ได้รับมรดกกันคนละครึ่ง ผมมาจัดการทำเรื่องยกสมบัติส่วนของผมให้คอนเนอร์เสียอีกอย่าง ตอนนั้นผมก็กำลังอยู่ในระหว่างพัก เลยอดตัดสินใจหนียายแพนคลับที่ตามรั้งความชีวิตผมมาที่นี่”

“แล้วฉันจะช่วยคุณได้ยังไงละคะ”

“เมื่อวาน ผมเห็นแล้วว่า การแสดงตัวเป็นคอนเนอร์ ถึงจะความจำเลื่อม มันไม่ค่อยได้ผลนัก เพราะคงจะสืบหาเบาะแสได้ยากถ้าไม่รู้จักใครเลย ผมคุยกับคอนเนอร์เมื่อตอนหัวค่ำ ตอนนั้นเขาหนีไปอยู่ยุโรปโน่นแล้ว เขาบอกว่า คุณรู้จักคนในเมืองนี้เยอะ และรู้จักลูกค้าของแม่ทุกคน ดังนั้นคุณจะช่วยผมได้ถ้าผมต้องแสดงว่าตัวเองเป็นคนความจำเลื่อม”

“ฉันไม่มีเวลาขนาดนั้นหรอกค่ะ” เธอสำหน้า “ฉันกำลังเรียนเทอมสุดท้าย รายงานเยอะมาก และต้องทำงานอีก”

“แต่ผมยินดีจ่ายค่าจ้างให้อย่างงาม และผมยินดีที่จะสอนลูกชายคุณเล่นสอกกีด้วยนะ คุณไม่อยากให้ลูกชายของคุณมีความสุขหรือไง”

เธอซึ้งใจ... เรื่องบุตรชาย เธออยากให้เขามีความสุขอย่างแน่นอน แต่งานของเธอนี้สิ มันรัดตัวเหลือเกิน อีกทั้งยังเข้าไปวนวายกับคอนเนอร์อีก มารดาคงจะไม่พอใจ และราวกับเขาจะรู้ว่าเธอกำลังคิดอะไร เมื่อเอ่ยขึ้น

“ไม่ต้องกลัวหรอกนะคะว่าคอนเนอร์จะมาวนวายกับคุณ เขาไม่คิดจะกลับมาที่เมืองนี้อีกแล้ว เขาเซ็นมอบอำนาจให้ผมแล้ว และผมจะเป็นตัวแทนของเขา ดำเนินการขายบ้าน จัดการเรื่องมรดกทุกอย่างให้เขาหมด งานนี้จะเป็นธุรกิจเท่านั้น ระหว่างนี้คุณก็จะทำงานในฐานะผู้ช่วยของผม”

เธอยังคิดหนัก...

“สองหมื่นเหรียญ สำหรับค่าจ้างสองเดือน!” เขาเสนออย่างใจป้ำ ทำให้หญิงสาวถึงกับตกตะลึงซ้ำอีกครั้ง

เงินจำนวนมากขนาดนี้ สำหรับงานภายในสองเดือนจะหาได้ที่ไหนอีกถ้าไม่ใช่จากนักกีฬาผู้มีค่าตัวปีละนับสิบล้านเหรียญอย่างเขายิ่งปีก่อนได้เป็นแชมป์ โอกาสที่จะโก่งค่าตัวก็มีสูงขึ้นอีกในอนาคต เธอเคยได้ยินว่านักกีฬาดังๆ ได้ค่าตัวปีละถึงสิบล้านเหรียญเลยทีเดียว นี่แค่ค่าตัวล้วนๆ ไหนจะค่าโฆษณา ค่าสปอนเซอร์อะไรต่อมิอะไรอีก เรียกว่าเคลือบทองไปทั้งเนื้อทั้งตัว ขยับไปไหนก็เป็นเงินเป็นทอง รับเหมาๆ ทั้งสิ้น

มีหน้าเล่าเขาถึงยกบ้านหลังเล็กๆ ให้น้องชายเสีย เพราะตัวเองจะซื้อบ้านหลังใหญ่แค่นั้นก็ได้ไม่ว่าจะเป็นที่นี้หรือในอเมริกา

ส่วนเธอ หลังจากเรียนจบแล้ว เธอต้องการมุ่งหน้าเรียนแพทย์ต่อ ซึ่งเป็นความปรารถนาที่อยากจะทำให้บิดาและมารดามีความสุข หลังจากที่คุณทำให้พวกเขาต้องเสียใจในอดีต และค่าเรียนนั้นต้องการเงินจำนวนมาก นอกจากขอทุนแล้ว เงินก้อนนี้ก็ช่วยได้มาก อย่างน้อยบวกกับทุนที่ขอได้ ก็อาจจะเพียงพอในปีแรก ระหว่างนั้นเธอก็จะต้องทำงานเพื่อจ่ายในปีถัดไป อันที่จริงเธอเหลือแค่สองวิชาที่จะจบแล้ว ก็ไม่ได้มั่นใจว่ายุ่งจนไม่เหลือเวลา นอกจากรายงานมหาโหดเท่านั้นที่ต้องให้ความสำคัญหากต้องการคะแนนดีๆ

สมองของเธอรากำลังประเมินและคำนวณเงินหมุนตัวราวกับเครื่องสล็อตแมชชีน พอเครื่องหยุดหมุน ตัวเลขเจ็ดก็เรียงติดกันสามตัวพร้อมกับเหรียญร่วงหล่นลงมาตามช่องจ่ายเงิน...ความโลภเข้าครอบงำอย่างช่วยไม่ได้

ยังไม่นับผลพลอยได้หากเคนได้ใกล้ชิดกับไทเลอร์ บางทีอาจจะเป็นแรงบันดาลใจให้เขาอยากจะทำเหมือนไทเลอร์ นักกีฬาในดวงใจของเขาก็เป็นไปได้ คิดไปแล้วก็ได้ประโยชน์ทั้งขึ้นทั้งล่อง

เขาคงคิดว่าเธอยังตัดสินใจไม่ได้ เมื่อยกนิ้วขึ้นสามนิ้ว

“สามหมื่นเลยแฮะ แค่นี้เป็นผู้ช่วยของผมเท่านั้น”

นินาคลี่ยิ้ม...ทั้งที่ในใจนั้นแทบอยากจะลุกขึ้นกระโดด แต่ยังคงวางท่าเฉยเมย และอดออกความเห็นไม่ได้

“มันไม่มากเกินไปหน่อยเหรอคะสำหรับค่าจ้างผู้ช่วยแค่นี้ คุณเอาเงินไปจ้างนักสืบเก่งๆ มาช่วยสืบเรื่องการตายของแม่คุณ ยังน่าจะคุ้มค่าเงินมากกว่าด้วยซ้ำ”

“มันก็ไม่สนุกนะสิ” เขายกไหล่ “ผมว่าชีวิตของผมมันออกจะน่าเบื่อไปสักนิดในช่วงนี้ ผมอยากจะทำอะไรที่ตื่นเต้นทำ อีกร่าง ผมสงสัย

จริงๆ ว่าอะไรถึงทำให้คอนเนอร์กลายเป็นคนซึ่กแล้วและหวาดผว
ขนาดนี้ ถึงแม้จะไม่ได้อยู่แล้ว แต่เขาก็ยังไม่สามารถอยู่ในบ้านหลังนั้นได้
จิตแพทย์บอกว่า ความกลัวอาจจะฝังรากลึกมาตั้งแต่เด็กๆ แล้ว ถ้าจะ
แก้ไขที่ปลายเหตุก็จะทำได้แค่ให้ยาระงับประสาทกินไปเรื่อยๆ แต่ถ้าเรา
รู้ว่าต้นสายปลายเหตุคืออะไร และสามารถแก้ไขเขาก็อาจจะหายจาก
อาการหวาดผว กลับมาเป็นปกติได้”

“แล้วคอนเนอร์ไม่รู้หรือคะว่าสาเหตุมาจากอะไร”

“เขาเดาว่ามาจากการที่ถูกแม่ครอบงำมาตลอดชีวิต แต่หมอบอกว่า
นั้นยังไม่ใช่สาเหตุ เพราะหลังจากสะกดจิตเขาดู พบว่ามีสาเหตุบางอย่าง
ที่ทำให้เขาหวาดระแวงและหวาดกลัวตลอดเวลา แม้แต่เขาเองก็ยังไม่รู้ว่า
กลัวอะไร”

“แปลจ้จ้ง”

“ดังนั้นในฐานะพี่ ผมก็ต้องพยายามช่วยน้อง และอย่างที่บอก
ผมกำลังวาง อยากรจะหนีความวุ่นวายในแอลเอหลบมาที่นี่สักพัก ก็เลย
อยากรจะลองทำตัวเป็นนักสืบสักครั้ง”

“แต่คุณก็หนีแฟนคลับของคุณไม่ได้นี่คะ ยังไงเธอก็ตามมาที่นี่แล้ว”

“และนี่คืออีกเหตุผลหนึ่งที่ผมอยากรจะให้คุณช่วย มันรวมอยู่ใน
ในคำจ้จ้งนั่นด้วย”

“อะไรคะ?”

“ก็แสดงออกให้ใครต่อใครเห็นว่าคุณกับคอนเนอร์กลับมาคืนดีกัน
และกลับมาเป็นครอบครัวตามเดิมแล้ว พวกคุณเคยเป็นแฟนกัน กลับมา
รักกันใหม่ก็ไม่มีใครสงสัย บางทียายเคซึ้นนั้นอาจจะเลิกต่อแยมเสียก็
ถ้าเห็นว่าผมมีลูกมีเมียแล้ว”

“หมายถึงเคน?”

“ใช่”

“ถ้าจ้จ้ง ฉันไม่ตกลงค่ะ” เธอไม่ต้องเสียเวลาตัดสินใจเลย เพราะ

ไม่คิดจะเอาบุตรชายเข้ามาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ “เขาไม่เคยเห็นคอนเนอร์ และฉันก็ไม่ต้องการให้เขาต้องมาสะเทือนใจเรื่องคอนเนอร์ด้วย หัวใจของเด็กไม่ใช่สิ่งที่จะเอามาล้อเล่น”

“ไม่ใช่อย่างนั้น เราไม่จำเป็นต้องบอกคุณนี่ว่าผมเป็นคอนเนอร์ แค่จากหน้า เราจะแสดงให้เห็นว่าเราเป็นครอบครัว แต่สำหรับคุณ ผมจะอธิบายให้แกฟังเองว่าผมหน้าเหมือนคอนเนอร์ ทุกคนก็เข้าใจผิด ผมก็สนุกเพราะไม่อยากจะให้ใครรู้ว่าผมเป็นใคร ไม่อย่างนั้นก็จะไม่ได้พักผ่อนอย่างที่ต้องการ ผมคิดว่าคุณจะเข้าใจ และเขาคงอยากให้มีผมมีเวลาให้เขามากๆ”

เธอยังอีกอีก หากตอบรับ คุณอาจจะมีความสุขวันนี้ที่ได้ใกล้ชิดกับนักกีฬาที่ชื่นชอบ และเก็บเป็นความทรงจำที่ดีที่สุดในชีวิต ส่วนเรื่องคอนเนอร์ ถ้าเธอไม่พูด ไทเลอร์ไม่พูด คุณก็ไม่มีทางรู้

“ถ้าอย่างนั้น ฉันขอคำสัญญาข้อหนึ่งค่ะ”

“ได้เลย” ไทเลอร์ยิ้มกริ่ม เมื่อเห็นหนทางชนะสटीไปเกินครึ่งแล้ว

“ฉันต้องการให้คุณสัญญาว่าจะไม่บอกคุณเรื่องคอนเนอร์ เขามีความสุขดีกับการที่มีแม่เลี้ยงดูเพียงคนเดียวมาตลอด ดังนั้นอย่าเอ่ยเรื่องคอนเนอร์ หรือสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตทั้งหมดระหว่างฉันกับคอนเนอร์ให้เขาได้ยินอย่างเด็ดขาด เพราะฉันไม่ต้องการทำให้เขาเสียใจ”

“ผมเข้าใจ และผมก็ไม่คิดจะทำให้เขาเสียใจเช่นกัน สรุปรว่าคุณรับงานนี้แล้วใช่ไหม”

“ค่ะ ฉันต้องการทุนการศึกษาสำหรับเรียนต่อ เงินก้อนนี้จะช่วยฉันได้มาก”

“ดีมาก ฉันชงแก้วเพื่อฉลองให้แก่การเริ่มต้นของเรา”

“เชียร์ค่ะ” เธอยกแก้วเบียร์ขึ้นชน คิดว่างานง่าย ๆ เงินดีมาวิ่งชนเข้าโครมใหญ่ เรียกว่าโชคดีหลายชั้น เสียอย่างเดียวที่เขาเป็นพี่ชายของคอนเนอร์ มิเช่นนั้นเธอคงจะมีความสุขมากกว่านี้ อยากรู้ก็ตาม เธอ

ก็ต้องยอมรับว่า ที่ไต้หวันก็เป็นเพราะเธอสนิทสนมกับครอบครัวของ
คอนเนอร์มานานและเหมาะสมที่จะทำงานนี้ที่สุด ไทเลอร์จึงไม่มีทางเลือก
มากนัก ดังนั้นก็ถือว่าพลิกวิกฤติให้เป็นโอกาส แค่อสองเดือนเท่านั้น ทุกอย่าง
ก็จะสิ้นสุดลง พร้อมกับเงินก้อนใหญ่ในกระเป๋า...

หญิงสาวยิ้มกริ่มหลังจากดื่มเบียร์จนหมดแก้ว...มองเห็นเงินลอย
มางายตาย...แต่เพราะอนาคตไม่มีใครล่วงรู้ได้...บางที...หากนี้ราารู้ว่าจะ
เกิดอะไรขึ้นในอนาคตอันใกล้...วันนี้เธออาจจะไม่ยอมรับงานนี้เลย
ก็เป็นได้...